

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 112

Octubre de 2017

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la justícia i la pau.
La fidelitat germinarà de la terra
i la bondat mirarà des del cel.

SALM 84

SUMARI

	Pàg
✚ XIII Capítol Provincial	5
✚ Celebració dels 125 anys de l'arribada de les Gnes. a Salt	13
✚ Celebració de les Noces d'Or de les Germanes:	15
▶ Virtudes Cruz,	
▶ Concepción Caruana, M. Angels Pujol	
✚ Celebració de les Noces de Plata: Gna. Mila Palomo	22
✚ Primera professió.	
▶ Reflexió de les Germanes	26
▶ Vivències de les Germanes	28
▶ Missatge d'acció de gràcies dels pares de les Gnes.	30
✚ Professió perpètua de les Gnes.: Regina, Tresia, Thu, La, Tram	32
✚ Experiència a MANICANI	43
✚ Entrada al noviciat de les postulants: Jonalyn i Nga (Maria)	45
✚ Escola de San Carlos - Filipines	
▶ Inici de Curs	50
▶ Benedicció de l'escola	52
▶ Una fe, una família, una Anunciata	54
✚ Festa de l'Esport - Vietnam	56
✚ Residència Elisabets - Festa de Fi de curs i P. Coll	57
✚ Records d'uns dies de vacances. Viladrau 2017	60
✚ Petita experiència de pastoral	61
✚ XIII Tallers Missioners	63

✚ Marxa solidària – Papatrigo (Àvila)	----	64
✚ Comiat i agraïment Gnes. Carmen González i Beneta Amor	----	65
✚ Ens han precedit a la casa del Pare		
▶ Gna. Maria Armengol Gomà	----	67
▶ Gna. Leocadia Pujol Colillas	----	68
▶ Gna. Maria (Montserrat) Font Muñoz	----	69
▶ Gna. Leonila (Immaculada) Franco Carlón	----	71
▶ Gna. Paula Gómez Bueso	----	72
▶ Gna. Lola Arnaldich Betriu	----	74
✚ Familiars de les Germanes de la Província	----	77
✚ En itinerància	----	78
✚ Nomenament de Piores trienni 2017-2020	----	79
✚ Col·laboració -FEDAC -	----	80

Del dia 6 al 19 d'abril de l'any en curs ha tingut lloc, a Vic Casa Mare de la Congregació, el XIII Capítol Provincial Electiu de les Dominiques de l'Anunciata, província Sant Ramon de Penyafort, amb seu a Barcelona, carrer Elisabets, 19.

Convocat el capítol el passat 10 de gener, totes les germanes intensificàrem la pregària i, al mateix temps, reflexionàrem sobre el treball precapítular, centrada en les celebracions eclesials, congregacionals i de l'Ordre que s'han donat al llarg d'aquest quadrienni: Any de la fe, Any vocacional, Any de la vida consagrada, Any de la misericòrdia i del Jubileu dominicà. Es convidava a reflexionar, personal i comunitàriament la situació actual de la Província i veure amb quins materials s'ha de construir, què cal abandonar i què introduir "per anar creant una Anunciata renovada capaç d'evangelitzar el món d'avui".

Dues reunions van ajudar a sintetitzar les aportacions de totes les comunitats sobre el Treball precapítular i a preparar-se per la celebració del Capítol.

La reflexió, compartir i discernir suposaren un enriquiment de les germanes així com veure la realitat i albirar possibles camins de futur per al bé de la Província. El dia 6 d'abril de 2017, ens reuníem les germanes capitulars a Vic, Casa Mare.

La Priora general, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, va saludar a l'Assemblea donant la benvinguda a totes. Després de recordar la convocatòria del Capítol i el

treball precapítular realitzat, va convidar a la preparació interior per deixar que fos l'Esperit Sant el que guiï les decisions i ajudi a marcar el camí pel proper quadrienni. Va desitjar que els tres dies d'espiritualitat suposessin un temps per asserenar-se, discernir la voluntat de Déu i presentar al Senyor la realitat albirada, remarcant que el silenci era fonamental.

Va acabar fent referència a la celebració congregacional de "l'Any de la Fidelitat" i encomanant el capítol a l'Esperit Sant, a Maria, Mare de Déu de l'Anunciació, a Sant. Domènec, a Sant Francesc Coll, el nostre fundador, i a les nostres Germanes Beates Màrtirs.

El dia 7 d'abril van començar els tres dies d'espiritualitat i reflexió que van ser dirigits pel P. Josep Parra OP.

El tema central va ser "Integrar identitat, comunitat i missió". La nostra identitat centrada en la predicació, la comunitat com a ànima de la missió i, aquesta, com la clau per entendre la vida consagrada, la seva raó de ser.

Va desenvolupar dos temes més: "Canteu un càntic nou", la lloança al Senyor a través dels salms i "Deixeu-vos portar per l'Esperit", inauguració del temps de l'Església i l'enviament a la missió.

Van ser uns dies de reflexió i aprofundiment interior que van ajudar a la preparació del Capítol.

El dia 9 vam celebrar el Diumenge de Rams amb tota solemnitat i aprofitàrem també, com és tradicional, per fer-nos la foto de grup a l'església de la Casa Mare que tants records té per cadascuna de nosaltres.

Amb les xerrades del matí es van donar per acabats aquests dies previs al capítol i després de dinar el P. Josep Parra va marxar cap Gombren on va dirigir els Exercicis espirituals a un bon grup de germanes.

El dia 10 va oficiar l'Eucaristia Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que ens va animar a continuar aprofundint en la nostra missió i vivència de consagrades.

Després d'esmorzar, ens vam dirigir a la sala capitular i amb el ritu tradicional d'ocupar el lloc que a cada germana corresponia, va començar oficialment el XIII Capítol Provincial Electiu de la Província Sant Ramon de Penyafort, presidit per la Priora general, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro.

Ubicades les germanes capitulars, la presidenta va dirigir unes paraules a l'Assemblea en la què va destacar la importància del Capítol com a òrgan col·legial de govern on els acords que es prenguin seran decisius pel caminar de la Província en el proper quadrienni. Va apel·lar a la maduresa espiritual, a l'esperit democràtic i a l'assistència del P. Coll com a ajuda inestimable per treballar en una actitud oberta, senzilla i creient en cada etapa del Capítol i va animar a un discerniment serè i a un diàleg acollidor .

Va acabar amb una exhortació: posar el treball capitular en mans de Maria Mare de Déu de l'Anunciació i del Rosari, de St. Domènec, de Sant Francesc Coll, de Sant Ramon de Penyafort i de les Germanes Beates Màrtirs, especialment de la Gna. Otilia Alonso, venerada aquest mes d'abril en el marc congregacional de l'Any de la Fidelitat. Finalitzada la seva al·locució, va declarar oficialment obert el capítol.

L'oració inicial va començar amb l'entronització de la Paraula, que portava la Gna. M. Nativitat, seguida de les Gnes. M. Isabel i Rosa M. Picas que portaven respectivament un fanal que representava la llum del Pare Coll i un ram de flors variades, imatge de la Província. Les següents una Germana de cadascuna de les sis comissions portant una espelma encesa que es va disposar als peus del símbol capitular representat per una creu adornada amb les icones pròpies dels esdeveniments més significatius viscuts en aquests quadrienni.

Finalitzada la pregària, la Priora General, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, que presidia el Capítol, va convidar les germanes del consell que acabaven a presentar les Memòries del quadrienni que finalitzava.

Va iniciar l'exposició la Gna. M. Isabel Andrés, Priora provincial, continuant les germanes de la Delegació de la Missió Apostòlica: Virtudes Cruz, Delegació d'Educació; Rosa M. Picas, Delegació de Pastoral Juvenil Vocacional, i M. Núria Cuéllar, Delegació de Missió en Altres Mediacions. La Memòria d'Economia va ser presentada per la Gna. Montserrat Font, ecònoma provincial. Finalment la Gna. M. Isabel va acabar l'exposició amb altres apartats de la seva incumbència i

aportant informació sobre activitats realitzades a la Província al llarg del quadrienni, o a les que havia assistit promogudes des de la congregació i altres organismes o institucions.

L'Exposició de les diferents memòries, encara que sintetitzades, van oferir una visió global de la vida de la Província i va suscitar un diàleg fratern i clarificador.

El dia 12 d'abril, després de participar en l'Eucaristia, les germanes capitulars ens vam reunir en sessió plenària, per a procedir a l'elecció de la Priora provincial i el seu consell, per al quadrienni 2017-2021.

L'Esperit es va fer present de manera impetuosa i en el matí d'aquest dia 12 d'abril es van escollir els diferents membres del Consell provincial, que va quedar constituït per les següents Germanes:

1. Gna. M. Rosa Masramon Bigas:

Priora provincial

2. Gna. Eulàlia Vivet Miralpeix:

consellera Vicaria

3. Gna. Montserrat Font Caballé

consellera ecònoma

4. Gna. Rosa M. Picas Prat:

consellera secretària

5. Gna. Mª Núria Cuéllar Vinaixa:

consellera

Les jornades següents es van dedicar a l'elaboració de les actes i a tractar assumptes propis del Capítol.

El clima de serenitat, reflexió i diàleg va regnar tots aquests dies, i en totes les actuacions que es van dur a terme, tant en les electives com en l'elaboració de les actes.

El dia 19 d'abril, reunida de nou l'Assemblea de les germanes capitulars, es va fer la lectura completa de les actes elaborades, que prèviament havien estat confrontades per germanes de les diferents comissions. Un cop aprovades, un últim vot va donar per clausurat el XIII Capítol Electiu, passant-se a signar les actes que seran un referent doctrinal per a la Província durant el proper quadrienni. En aquest ambient de pregària i d'acció de gràcies al Senyor, a Maria de l'Anunciació i al nostre Fundador, Sant Francesc Coll, la Priora general, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, va donar lectura al document de cloenda de la XIII Capítol Provincial Electiu de la Província Sant Ramon de Penyafort.

Les germanes capitulars vam agrair a la Gna. M. Natividad la seva presència que donava dimensió congregacional a la trobada que conclóiem.

**SIGNANT LES ACTES DEL XIII CAPÍTOL PROVINCIAL ELECTIU,
PROVÍNCIA SANT RAMON DE PENYAFORT**

En la foto superior, la Priora general i les dues primeres germanes, per ordre de professió; en la inferior les dues germanes més joves.

125
anys

CELEBRACIÓ

Benvinguda l'legida, per la Directora Fina Camps, el dia 21 de maig a l'església parroquial de Sant Cugat de Salt en motiu de la celebració del 125è aniversari.

Bon dia a tots i molt benvinguts a la celebració del 125è aniversari de la nostra escola. Primer de tot agrair a Mossèn Felix i al grup de litúrgia, les facilitats que ens han posat per compartir plegats aquesta Eucaristia.

Volem agrair la presència de les germanes Dominiques i de les seves representants Gna. M. Natividad Martínez, Priora general i Maria Rosa Masramon, Priora provincial.

També del Delegat d'Ensenyament del Bisbat Pere Micaló i de l'Equip de Titularitat: Modest Jou, Director general, Jordi Civit i Rosa Alsina.

A finals del segle XIX el poble de Salt anava creixent gràcies a la indústria tèxtil i arribava molta gent en busca de treball. Per aquest motiu arribaren a Salt una petita comunitat de germanes Dominiques de l'Anunciata amb la idea de poder educar a les nenes, filles dels obrers, que en aquells moments no tenien l'oportunitat d'aprendre. La nostra escola va començar el seu funcionament l'1 de gener del 892. Al començament van tenir les seves dificultats, però gràcies a Déu i amb l'ajuda dels saltencs, que les van acollir i recolzar en tot moment, van tirar endavant la seva missió d'educar la mainada, joventut i fins i tot les

dones que ho necessitaven; seguint així la missió encomanada pel nostre fundador Sant Francesc Coll.

Poc a poc l'escola s'ha anat transformant i adaptant als temps actuals. Degut a la manca de vocacions, les Germanes van prendre la decisió de donar continuïtat a les escoles a través de la Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll (FEDAC). Aquest acte de generositat és el que fa que avui siguem aquí!

L'esforç i la il·lusió de les germanes, les ganes de fer la feina ben feta, la dedicació als altres, el respecte a altres maneres de pensar, l'estimació de la nostra cultura i del nostre poble, la capacitat de dialogar i perdonar..., i un llarg etcètera de valors humans i cristians ens han anat acompanyant d'aleshores ençà i ens han permès tirar endavant i també eixamplar els nostres horitzons.

Estem de festa i ho volem celebrar amb tantes i tantes persones que han passat pel nostre centre: Germanes, alumnes, famílies, mestres, monitors, personal d'administració i serveis, voluntaris i col·laboradors que han estat i estan vinculats a la nostra institució.

50 ANYS DE CONSAGRACIÓ RELIGIOSA COM A DOMINICA DE L'ANUNCIATA

Gna. Virtudes Cruz

A les portes de la Setmana Santa i del Capítol Provincial, el dia 2 d'abril de 2017 ens hem trobat les Germanes del Consell Provincial i de la Comunitat d'Elisabets, per donar gràcies a Déu pels 50 anys de Vida Religiosa de la nostra Gna. Virtudes.

Al llarg del matí van anar arribant els seus familiars, els que viuen a Catalunya; els de la seva terra natal, els queda una mica lluny!!

La celebració la presidia el P. Emiliano OP, del convent dels Dominics de Bailen, Barcelona.

Les lectures escollides, ens parlen de l'ofrena a Déu, d'una vida renovada, d'estimar-nos amb un amor sincer..." fugiu del mal, abraçeu-vos al bé", de viure amb harmonia i pau amb tothom..., i "que l'esperança us ompli d'alegria".

La carta de l'apòstol Jaume ens parla de l'autèntica saviesa "... la saviesa que ve de dalt, primer de tot es pura; després, pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits..." aquesta és la saviesa que voldríem per totes nosaltres.com ho és la de la Gna. Virtudes. La germana va fer una renovació dels vots molt entranyable

i emotiva. En acabar l'Eucaristia va voler compartir amb tots els assistents una "Oració des del temps"... On fa un repàs d'aquests cinquanta anys de la seva consagració al Senyor com a Dominica de l'Anunciata, aquests es un fragment:

..."El caminar se hace a veces difícil, la ilusión primera se transforma en entrega reposada, pero lo que importa es que sea ENTREGA, lo demás son avatares de la vida: desesperanzas a veces, alegrías en otras; cansancio en la constancia, esfuerzos renovados; caídas en las veredas, vislumbre del camino; frustraciones humanas, comenzar cada día; la fe que se hace oscura, alegrías pascales; comodidad que tienta, donación generosa; egoismos que resurgen, amor que se hace vida.

Descubrirse a uno mismo un poco en cada instante; ir descubriendo tu AMOROSO ROSTRO en todo ser humano; tu

presencia en mi vida de una forma constante, aunque no siempre fácilmente reconocida.

Que el resto de mi vida sea una oración sencilla:

Que te ame en los otros, como Tu me has amado;

abierta a la esperanza, firme en la Fe verdadera;

rectificando a tiempo, compartiendo la VIDA,

y agradeciendo siempre el que me hayas llamado."

Després de les fotografies amb familiars i comunitat, hem passat al menjador per continuar compartint la joia de la fraternitat.

Tota la comunitat i els que hem compartit amb ella aquesta festa d'Acció de Gràcies del 50 aniversari de la seva consagració religiosa com a Dominica de l'Anunciata, li desitgem que en siguin molts més. Que la seva generositat, delicadesa, servicialitat... l'acompanyin tota la vida. Que Déu Pare, per intercessió de sant Francesc Coll, continuï vetllant per la Gna. Virtudes i per tota l'Anunciata.

Gna. Paquita Borrull

CELEBRACIÓ DE LES NOCES D'OR DE LES GERMANES Mª CONCEPCIÓ CARUANA I M. ÀNGELS PUJOL

El dia 8 de setembre de 2017, la Casa Mare es va vestir de festa gran amb la celebració de les noces d'or de les nostres germanes M. Concepción Caruana, de la comunitat de Vic Col·legi i M. Àngels Pujol de la comunitat Vic Infermeria. Feia exactament cinquanta anys, el dia 8 de setembre de 1967, en la mateixa església, que ambdues germanes pronunciaven públicament el seu primer "Sí". A més, la celebració s'emmarcava en l'Any de la Fidelitat que la Congregació festeja aquest 2017 al complir-se deu anys de la Beatificació de les nostres set Germanes Màrtirs.

Les germanes Mª Concepción i M. Àngels venien preparant aquest esdeveniment des de feia molt de temps, amb tota cura i pensant en tots els detalls: cants, lectures, qui presidiria l'Eucaristia, els convidats, les flors, el menjar i les begudes, etc. Tot pensat perquè tot sortís bé, com així va ser. La preparació també fora espiritual, amb el compromís de resar per les vocacions, cada dia, davant el Santíssim exposat a la Capella de la Infermeria. Pocs dies abans de la celebració,

visitaren el Santuari de Montserrat, per renovar l'interior i agrair a la Mare de Déu el seu ajut constant i la seva presència en tots aquests anys de vida entregada.

La celebració s'inicià a les set de la tarda amb l'Eucaristia d'acció de gràcies i renovació de vots. La

presidia el P. Josep Armengol, claretià i concelebrava Fra José María Viejo, dominic. Les dues estaven acompanyades pels seus familiars, per les germanes de les seves respectives comunitats i alguna d'altres comunitats, per la Priora provincial i el seu Consell, per la Priora general, Gna. M. Natividad Martínez de Castro de visita canònica a la Infermeria acompanyada per la Gna. Ana Mª Penadés i per les germanes del Grup Internacional del Carisma encapçalades per la seva coordinadora, la Gna. M. Inés Fuente. També hi eren presents professors

del col·legi i personal de servei. L'església feia molt de goig tan plena de gent i amb uns rams de flors molt bonics, destacant 50 roses vermelles pels 50 anys de vida religiosa. Hi va haver una petita introducció on s'explicà molt succintament la història de fidelitat de les dues germanes

i el goig d'haver arribat a aquesta fita. En la seva homilia el P. Josep Armengol a partir de les lectures triades: 1Co 13, 1-10, l'himne de l'amor i l'Evangeli de ser sal i llum de la terra, va subratllar la importància de ser fidel en el dia a dia a la vocació rebuda i l'entrega generosa amb la confiança només posada en Déu Pare misericordiós que mai ens abandona. El cant del "Veni creator" precedir la renovació de vots que les germanes Caru i M. Àngels feren davant la Priora general i va culminar amb un fort aplaudiment de tots els presents i l'abraçada fraternal. Seguidament es va fer l'ofrena de una llàntia representant la llum de Crist; les nostres Constitucions, el pa i el vi de la consagració. Cançons en distintes llengües: català, castellà, francès, italià i brasiler donaren color internacional a la celebració.

Al final de l'Eucaristia, la Gna. Caruana, en nom de les dues va dirigir uns mots d'agraïment i va convidar a cantar l'himne del P. Coll com a cloenda. Però abans de fer-ho vàrem tenir la sorpresa que una neboda seva, en nom del seus germans llegís, tota una sèrie d'anècdotes de la germana en la seva infantesa i quan va entrar a la Congregació. Va ser un moment molt emotiu i càlid per a tothom. La solemne Missa va acabar cantant l'himne al P. Coll i les fotos de rigor dels diferents grups: familiars, comunitats, professors.

En sortir de l'església en el passadís hi havien parades tota una fila de taules amb sandvitxos de tota classe i begudes perquè cadascun lliurement prenguéss el que més li agradés. Però abans d'entomar el berenar- sopar, la família de la Gna. M. Concepción Caruana que venien del País Valencià ens va oferir una traca de focs d'artifici en honor de les dues germanes homenatjades.

El passadís a mode de menjador es va omplir ràpidament de gent, conversant alegrement i degustant el que hi havia sobre les taules. No hi va faltar un gran pastís amb el número 50 d'espelmes de xocolata, que la M. Àngels i la Caru varen apagar entre els aplaudiments de tots els presents. Va ser una festa molt bonica en tots els sentits, viscuda amb pregonesa, alegria i senzillesa.

Que la fidelitat de les nostres germanes Caruana i M. Àngels siguin un esperó per totes les que estem en aquest mateix camí i un testimoniatge ofert al nostre món del que l'amor de Déu fa en les nostres vides.

Gna. M. Núria Cuéllar

**Membres de la
comunitat
Educativa del
col·legi de Vic i
germanes de la
comunitat.**

**Acompanyades de les
germanes del grup
Internacional del
CARISMA.**

Família de la Gna. Concepció Caruana

Família de la Gna. Angels Pujol

25 ANYS D'AMOR I FIDELITAT DE DÉU:

Una emoció gran! El meu primer foc! El meu primer Amor!

La primera professió! La primera i per sempre!

Avui és un dia molt especial per a mi perquè recordo els vint cinc anys que han passat des que em vaig enamorar del Déu fidel, el Déu silenciós que llavors no podia comprendre. Era de veritat un misteri, difícil d'entendre, però amb el seu amor incondicional i la seva gràcia, vaig poder descobrir el sentit de la meua vida, i he conegut què significa la felicitat veritable.

Va ser el dia 31 de maig de 1992 quan vaig fer la meua primera professió religiosa. Festa de la Visitació de Maria, en la nostra capella de Cubao, Quezon City. Va ser molt emocionant poder consagrar la meua vida a Déu, el meu primer Amor!

Aquest any 2017 he celebrat els 25 anys de l'amor i fidelitat de Déu en la meua vida. El dia 23 de maig després dels Exercicis Espirituals, en la nostra capella de Sant Carlos City, vam celebrar la Missa d'acció de gràcies. Va ser una celebració solemne, senzilla i plena d'emocions. Presidida pel nostre germà Dominic, Pare Eugene Cabillon, de la Basílica de Manaoag. L'acompanyaven dos sacerdots diocesans, el Pare Jimmy Quinto i el Pare Ryan Tomelden i un altre religiós P. Dario Marote dels Missioners de l'Evangeli de Misericòrdia. També hi era present la meua família: germans / es, cunyada, nebodes i un nebot, van viatjar des de lluny del sud (Iloilo) de les Filipines, per assistir a aquest esdeveniment tan significatiu per a mi. Ells també van veure i van experimentar el goig que jo sentia per la meua vocació, els estic molt agraïda pel suport que m'han donat des que vaig entrar a la vida religiosa.

Estic molt contenta i agraïda per haver arribat aquests 25 anys, intentant viure els meus vots, el meu compromís vocacional i poder renovar-lo cada dia. No sé perquè i com, però crec que estic enamorada. Sí, el meu primer amor és un amor per sempre, un amor de Déu que està cremant contínuament en el meu cor. Sembla una bogeria que us explico, però estic enamorada, això és el que està dins del meu cor i sento que estic posseïda per l'Esperit de l'amor de Déu. Estic agraïda perquè Ell m'ha estimat primer i m'estima incondicionalment. Malgrat que en la meua vida hi ha hagut llàgrimes, ferides, nits sense dormir, infidelitats, i moments de lluites tot m'ha ajudat a conèixer-me a ser humil, per estimar Déu i servir al meu proïsme.

Em sento molt beneïda, però desitjo que aquestes benediccions siguin per als altres, per a la missió, donant testimoni i ajudant als necessitats, oferint-me, fent senzills serveis, donant esperança als altres, predicant incansablement i de vegades oblidant-me de mi mateixa per atendre els altres, compartint el meu temps, talents i serveis, intentant arribar als més necessitats perquè coneguin l'amor infinit de Déu. Crec que això és el que significa la vida. Servir on Déu ens crida a compartir el nostre amor. Si alguna vegada tingués la oportunitat de tornar a ser jove tornaria a oferir la meua vida a Déu i entraria en la mateixa Congregació. Doncs és aquí on trobo la meua veritable família: en la meua comunitat i en la missió que m'ha estat encomanada.

Permeteu fer un reconeixement a les persones presents avui en aquesta capella. Heu estat part de la meua vida, de la meua jornada vocacional, de la meua vida religiosa, m'heu ajudat en el meu procés de ser persona i sóc la que sóc gràcies a tots vosaltres.

A la **Família Dominicana**, en especial als laics de Sant Carlos als quals he acompanyat cada diumenge col·laborant en la seva

formació. El P. Eugene Cabillon, el promotor regional dels Laics Dominics, moltíssimes gràcies perquè has enriquit la nostra identitat dominicana, a través de la teva amistat, amor fratern i moments de predicació.

És un goig i em sento molt honrada amb la presència dels **propietaris de l'escola on jo treballo**, la Universitat de Verge Miraculosa, Doctora Marily-Lilia P. Joan i el seu marit Doctor Angelo Joan, moltes gràcies pel vostre suport, per haver-me permès compartir la

Laics de la família dominicana

meva vocació com a mestra formant els alumnes en la fe cristiana, les celebracions de l'Eucaristia i altres sagraments. Gràcies perquè això ens ajuda a estendre la nostra missió apostòlica. Gràcies per la vostra confiança i pel goig de poder servir aquests vint anys a la universitat, us ho agraeixo molt. La presència també del cor format per diversos professors dels diferents cursos.

Els **Consells Pastorals de la Parròquia de Sant Joan Pau II**, líders i organitzadors de les comunitats eclesials bàsiques i sobretot, el Pare Jimmy Quinto, a tots vosaltres, pel vostre amor i atenció, per la confiança i suport en la nostra missió parroquial, gràcies, gràcies ... gràcies ...

La presència de **diverses organitzacions** de l'Associació d'Homes i Dones Religioses de l'Arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan i el Ministeri de la Misericòrdia de la mateixa arxidiòcesi, encapçalada pel Pare Ryan Tomelden, director del Ministeri de Misericòrdia. Agraeixo a la vegada pels moments de compartir somnis i esperances, ajudant-nos especialment en l'animació dels joves.

A la meua Congregació, la meua família actual, les Dominiques de l'Anunciata, d'Europa, Amèrica, Àfrica i Àsia. Gràcies pel do de carisma que ens uneix i vivim com una família. A la nostra Priora General, Gna. M. Nativitat Martínez de Castro i al seu consell, la Gna Provincial, M. Rosa Masramon i al consell provincial, a totes moltíssimes gràcies perquè en vosaltres he trobat la meua família. Gràcies pel vostre amor, afecte i oracions.

Als meus formadores que em van transmetre el Carisma de l'Anunciata, per la vostra paciència en formar-me per a ser Religiosa Dominica de l'Anunciata: a la Gna. Montserrat Casellas, Gna. M. Ángeles Ortega (que en pau descansi), Gna. Dolors Perales i Gna. Mª Natividad Martínez, i les altres formadores que potser oblidó d'esmentar. Cadascuna em va ajudar a créixer i viure la vida amb senzillesa, com viure amb radicalitat els vots evangèlics, a totes moltíssimes gràcies.

Finalment, a totes Germanes Dominiques de l'Anunciata a Àsia, a la comunitat de Cubao, a la Gna. Mariela de Vila, la meva germana i companya de camí des dels meus inicis. A la comunitat de Rosa Santaeugenia a Calamba, a la Gna. Rolindes González, a la comunitat de Vietnam, a la Gna. Ciri Zárate i finalment la meva actual comunitat Pare Coll, de Sant Carlos - Pangasinan ha estat la meva primera i única assignació, a la Gna. Gliceria Punongbayan, a totes, moltíssimes gràcies per la vostra comprensió, suport i per la confiança en la missió que se m'ha encomanat. Totes les comunitats estem portant a terme la missió que el nostre estimat Pare Coll ens va deixar, "Predicar la Bona Notícia, a les ciutats grans i petites ..." Que el nostre Pare St. Domènec, Sant Francesc Coll i les nostres Germanes Màrtirs siguin el nostre model de fe i que ens inspirin a predicar contínuament l'Amor de Déu amb passió i compassió. A mesura que el meu cor expressa aquesta gratitud, puc dir com Maria la plena de gràcia: "La meva ànima proclama la grandesa del Senyor ..." Amb aquest esperit d'agraïment, m'agradaria acabar amb les paraules de Sant Pau: **"Dono gràcies al meu Déu cada vegada que us recordo. Sempre que prego, demano ple de goig per tots vosaltres"**. (Fil. 1,3-4)

4 de juny de 2017 Calamba City

PRIMERA PROFESSIÓ DE LES GERMANES

**Cao Thị Duyên (María) Gacelos Nacario, Analiza, Nguyễn Thị Ánh Nguyệt (Teresa)
Thái Thị Đào (María)**

PARAULES D'AGRAIMENT

En nom de les meves companyes i en el meu propi (Teresa) vull deixar parlar des del meu cor i expressar el nostre profund agraïment:

En primer lloc a Déu que ens estima incondicionalment i ens ha cridat a formar part de la gran família de Dominiques de l'Anunciata per consagrar-nos a Ell i dedicar completament la nostra vida servint als germans i germanes en l'Església i en la missió de la Congregació. També el nostre agraïment a la Congregació a la Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, la nostra Piora general i el seu consell, a la Gna. M. Isabel Andrés la nostra anterior Piora provincial i el seu consell que ens van admetre de postulants a la Congregació, a la Gna. M. Rosa Masramon actual

Piora provincial i el seu consell per acompanyar-nos a través de la presència fraterna i afectuosa de les nostres Gnes. Rosa M. i Montse membres del Consell provincial que han viatjat de tant lluny per rebre la nostra professió en la Congregació. Moltes gràcies per sempre !!!

Donem les gràcies també a les quatre comunitats d'Àsia aquí presents, per haver-nos acompanyat en el nostre creixement espiritual vocacional i humà, incondicionalment. Especialment a la nostra comunitat noviciat «Rosa Santa Eugenia» aquí a Calamba pel vostre afecte. A la nostra Gna. formadora Marta Alícia Rivas per guiar-nos delicadament, respectant-nos i formant-nos en el camí que la vida religiosa requereix, moltes gràcies pel seu amor i paciència.

Gràcies a totes vosaltres Germanes per la vostra acollida fraterna i afectuosa als nostres pares, familiars i amics que han

viatjat de lluny per recolzar-nos i acompanyar-nos amb la seva pregària el dia de la nostra consagració al Senyor un dia especial i significatiu per a nosaltres en el qual celebrem la solemnitat de la Pentecosta amb aquesta Eucaristia que el Mn. Pare Jesse el nostre germà dominic i juntament amb els sacerdots que amb ell han concelebrat, moltíssimes gràcies a tots vosaltres.

També agraïm la fraterna presència de Germanes i Germans de diferents Congregacions amigues que ens han donat suport amb la seva pregària i afecte, moltes gràcies !!!

A més agraïm també al cor "Sta. Cecília" dirigit per les Germanes Tram i Ly que amb tanta dedicació i art han fet més solemne l'Eucaristia.

També agraïm al poble de Déu representats aquí per persones amigues i col·laboradors actius de la nostra Parròquia Sant Vicenç Ferrer.

La nostra gratitud als nostres pares, parents i amics que han vingut per acompanyar-nos i pregar juntament amb nosaltres donant gràcies al Senyor per la nostra vocació. Ens sentim felices i estem orgulloses d'haver nascut en el vostre si familiar, famílies cristianes que s'han sacrificat per donar-nos i ensenyar-nos el millor de vosaltres perquè siguem bones i veritables filles de Déu. Heu estat sempre al costat nostre tenint cura de transmetre'ns la fe, ensenyant-nos a resar a Déu pels nostres germans i més tard ens vau animar a ser perseverants en la nostra vocació religiosa. Com us ho podem pagar? Les paraules no són suficients per expressar la nostra GRATITUD vers tot el que vau fer per nosaltres, només podem inclinar el nostre cap per rebre la vostra benedicció, dir-vos gràcies i pregar ... pregar per vosaltres. Amén.

VIVÈNCIES DEL DIA DE LA NOSTRA PROFESSIÓ

“Com podem pagar al Senyor tot el bé que ens ha fet” (Salm 115,3)

Tot ha estat un somni, sí un somni perquè Déu ens estima molt, encara que som pecadores, i indignes, Ell ens segueix estimant.

Aquests són els pensaments i aspiracions que tenim, ha arribat al moment final de la nostra etapa de formació del noviciat. És el dia molt esperat per cadascuna de nosaltres. El dia en què proclamem al món el nostre Sí al Senyor, el nostre total sí d'obediència, pobresa i castedat.

Va ser un moment important en ell experimentarem l'amor incondicional de Déu i de la nostra Congregació. Mirant cap enrere, l'etapa de formació recorreguda i viscuda, en el nostre noviciat hem pogut descobrir que és el Senyor qui ens sostenia en el nostre caminar diari. El nostre noviciat no ha estat en va, donem gràcies a Déu que ha fet possible assolir aquest preciós moment. L'amor de Déu, la seva misericòrdia i la seguretat de la seva promesa que estaria amb nosaltres sempre va fer fàcil i significativa en la nostra etapa de formació i durant el noviciat.

El noviciat va ser per a nosaltres un temps de moltes benediccions que gairebé no podem demanar res més, només Déu és suficient com deia Sta. Teresa d'Àvila. Aquesta és la raó perquè aquest dia 4 de juny en la solemnitat de la Pentecosta, nosaltres les quatre Germanes novícies, hem fet la primera professió religiosa, dia de total goig de gràcies i celebració.

Per a nosaltres la primera professió és un signe d'amor, Déu ens estima molt ja que cada moment de la nostra vida és una benedicció. Amb aquesta vivència profunda que hem experimentat, ens preguntem, ¿com podem pagar al Senyor tants béns rebut?

La nostra primera professió va ser un dia de festa i celebració perquè les persones que ens van ajudar a créixer des del principi de la nostra vida i en la Congregació durant la nostra formació, van estar totes presents per ser testimonis d'aquest preciós moment i al mateix temps agrair el seu suport incondicional, tresor que guardem en el nostre cor.

Per a ells va ser també un moment emotiu, de molt goig, llàgrimes que volien transmetre'ns, no tristesa, sinó goig profund i acceptació perquè van veure en nosaltres la nostra gran alegria d'haver-nos lliurat totalment al Senyor. Vam poder veure en els rostres dels nostres pares, com ens estimen i com respecten la nostra llibertat de decidir el millor per a les nostres vides. Les seves expressions d'afecte van ser suficients per dir-nos, estem amb tu, segueix endavant, tens la meva benedicció, sí que va ser un dia feliç per a nosaltres i per a tothom.

Estem molt agraïdes a la nostra Congregació per acceptar-nos, ajudar-nos i acompanyar-nos en tot el nostre procés formatiu, això fa que la nostra primera professió sigui més significativa, ja que sense la seva guia i suport, no hagués estat possible aquest moment tan especial per a nosaltres. El suport incondicional de la nostra comunitat del noviciat que ens va fer sentir i palpar la bellesa de l'amor de Déu a través de petits detalls. Que Déu vessi el seu amor sobre les persones que ens han ajudar a créixer.

La nostra jornada no acaba aquí amb la nostra primera professió ja que és el començament d'un nou compromís que cada dia hem de descobrir i aprendre, però amb la presència contínua de Déu en la nostra vida, aquest no vacil·larà com ho expressava la invitació i el recordatori de aquest dia. (Salm 16,8) Déu ens sostindrà sempre amb la seva gràcia per perseverar i continuar caminant fermes fins al final de la nostra vida. Amén.

Comunitat de Calamba (Noviciat)

ACCIÓ DE GRÀCIES

PARES DE LES GERMANES

Gràcies!

Molt estimades superiores i germanes totes.

Avui és un dia beneït, un dia especial en què el Senyor amb el seu amor, ha cridat a les nostres filles a la vida religiosa.

És una gràcia per la Congregació però també per a les nostres famílies.

Primer volem donar les gràcies al Senyor per les seves benediccions: pel do de la vida de les nostres filles, per la crida que els ha fet a la vida religiosa i especialment la crida a treballar a la seva vinya dins de la família de les Dominiques de l'Anunciata.

En segon lloc gràcies a vostès, Germanes, priores, formadores i germanes totes de la família de Dominiques de l'Anunciata que han estimat, ajudat, ensenyat i guiat a les nostres filles en el camí de la fe i les han admès a fer la seva primera professió en la seva Congregació.

Que el Senyor us beneeixi i recompensi les seves bones obres.

Que el Senyor vessi la seva pau i el seu goig sobre cadascuna de vosaltres i la puguin portar per tot el món.

Benvolgudes Germanes. la primera professió és l'inici del camí a la vida religiosa. Cal comptar amb la debilitat i fragilitat humanes que sovint fan caure, per això, aquestes germanes joves, necessiten, l'ajuda i guia i especialment la pregària perquè caminin cap a la santedat i imitin a la Mare de Déu de l'Anunciació i proclamar la Bona notícia del Senyor en totes les situacions.

Novament que el Senyor les beneeixi i els pagui amb el seu amor per haver ajudat a les nostres filles durant anys i per permetre'ns venir i participar en aquest dia tan important per a les nostres filles.

Moltíssimes gràcies !!!

Pares i tiet de les Germanes Vietnamites

Que el Senyor vessi la seva pau i el seu goig sobre cadascuna de les germanes i la puguin portar per tot el món.

PROFESSIÓ PERPÈTUA

Sant Carlos City, 16 de juliol de 2017

El dia 16 de juliol de 2017 a la parròquia “Santo Domingo”, de San Carlos, Pangasinan, es va celebrar la professió perpètua en una cerimònia molt concorreguda i participada per diferents estaments i persones: famílies i amics de les cinc Germanes:

**Huỳnh Thị Hoàng Tram (Maria Ngô Thị Kim Thu (Maria).
Tresia, Nguyễn Thị Ngọc La (Ana). Regina Ramos Manaoat,**

Va presidir la cerimònia l'arquebisbe de Lingayen - Dagupan (President de la Conferència Episcopal de les Filipines) Monsenyor Sócrates B. Villegas, acompanyat pel seu Bisbe auxiliar José Elmer Imas Mangalinao i el Bisbe de Tarlac, Enrique V. Macaraeg, un dels antics capellans de la Comunitat.

També ens acompanyaren en la celebració els nostres germans dominics de Filipines, de Vietnam i d'Indonèsia, juntament amb altres sacerdots de la Diòcesi.

Rebé la professió perpètua la Priora general, Gna. M. Natividad Martínez de Castro, i actuaren com a testimonis les Gnes. M. Assumpció Mitjans, Vicaria general, i Gliceria Punongbayan, Priora de la comunitat de Sant Carlos i que ha estat qui ha acompanyat a les germanes durant el temps de la preparació per aquest esdeveniment.

Gna. REGINA RAMOS MANAOAT

Els anys que han passat abans que fes la meva professió perpètua els puc resumir amb la paraula Amor.

Aquest amor s'expressa clarament en les cartes de Sant Pau: "Ja no sóc jo qui viu, sinó Crist que viu en mi" Gal. 2,20.

La nostra vida de santificació com a persona consagrada està arrelada en l'amor de Crist. Crec que, si no m'enamoro d'ell, mai acceptaré la seva crida radical. Hi ha un refrany: "som modelats pels que estimem". És l'amor de Crist que em forma i modela com a religiosa.

És l'amor de Crist que em modela i en forma com a religiosa.

Malgrat les meves infidelitats, els meus defectes i debilitats, he sentit el seu profund amor manifestat a través de l'amistat i la relació amb els altres. Així, em recorda sovint que, com una religiosa, no sóc jo qui viu, sinó que és Crist. Humanament, gaudeixo de les paraules de lloances i atenció d'altres, però quan tanco els ulls en la pregària, Ell em recorda una i altra vegada que no sóc jo sinó el seu nom que he de proclamar. Per tant, crec que és la voluntat de Déu deixar-me estimar com la manera com ell estima el seu poble.

Durant els anys de la meva formació inicial, em vaig adonar de les meves debilitats i limitacions. Tenia por i dubtes sobre si podria ser fidel a Déu. Hi va haver moments de tot; explosions d'emocions i col·lapses de tristesa i fins i tot de solitud. Vaig poder sentir la meva debilitat. Així, com més em vaig aventurar en aquest camí de la vida, vaig aprendre a fer amistat amb la foscor dins meu. La gràcia i la misericòrdia de Déu em van embolcallar contínuament. Crec que l'amor de Déu per mi i el meu amor per Ell m'han guiat a romandre-hi fidel. A través dels anys, ell m'enforteix per gestionar el dolç afecte que rebo dels altres. De la mateixa manera, Ell em va ensenyar a estimar els altres lliurement. Quan faig la missió i les responsabilitats que se m'han confiat ja no espero el reconeixement i els aplaudiments. Quan estimo, ja no espero ser estimat a canvi, sinó només estimo perquè m'agrada profundament. Sobretot, viure els meus vots en fidelitat és l'expressió concreta del meu profund amor per Déu, un amor complet dedicat a Crist.

Jesús ens exigeix un total desinterès dels nostres propis béns (Mc 10,21). Això està implícit en un dels nostres vots, el vot de pobresa. Jo era jove quan vaig començar aquest viatge. Reconec les meves pròpies possessions, els meus èxits, dolços records, família, amistat i afectes. Aquesta és la meva riquesa que continuo en el meu camí. A través dels anys, el meu cor s'allibera gradualment d'aquesta càrrega de possessions. Ara que he crescut, he reconegut com Déu obra dins meu. Ell em va ensenyar com unir-me i aferrar-me al seu amor. Això és pel que he estat pregant des del dia en què vaig professar els meus vots fa sis anys, per romandre fidel amb els meus vots, el meu pacte amb Crist.

La plenitud d'aquest amor per a mi implica un compromís radical amb la missió, per predicar el Regne de Déu.

Espero que aquesta relació d'amor amb Crist aviat serà viscuda en plenitud. La plenitud d'aquest amor per a mi implica un compromís radical amb la missió, per predicar el Regne de Déu. La plenitud d'aquest amor no és només per recordar-ho en els nostres records, sinó que ha de ser viscut. En el moment en que professem els nostres vots som com l'altre

Crist. El bisbe Sòcrates va dir "viure com Jesús, estimar com Jesús".

Pregària per la Professió Perpètua

Et dono gràcies, Senyor, perquè durant els anys de la meva formació inicial m'has guiat i enfortit en la meva vida religiosa. Gràcies per l'amor manifestat a través de totes les persones que has enviat en el meu camí perquè jo pugui ser una bona germana Dominica de l'Anunciata. Professo perpètuament, m'agenollo humilment davant teu per tal que em concedeixis la gràcia de la fidelitat, perquè sempre pugui romandre fidel a tu. Augmenta en mi la gràcia de la castedat perquè pugui consagrar-me a tu. Vessa en mi un més gran esperit d'entrega i tota la riquesa que tinc per poder ser totalment pobre però rica en el teu amor. Feu-me viure l'obediència plena de la vostra gràcia, perquè jo no vacil·li de la creu i passió que m'has compartit, sinó que la porti fins als últims dies de la meva vida. Senyor Jesús, faig la meva professió perpètua, que el meu amor per tu i el teu amor per mi sigui el guardià de les meus vots, el meu pacte amb tu. Amén

«COM PAGARÉ AL SENYOR TOT EL BÉ QUE M'HA FET» Salm 16. 12

Gna. TRESIA

El temps viscut abans de fer la professió perpètua podria resumir-lo en aquesta frase: "he sentit la bondat del Senyor en la meua vida i he experimentat el seu amor i la misericòrdia des del començament de la meua existència". Això es contempla en el Salm 16.12: "com pagaré al Senyor tot el bé que m'ha fet?"

Perquè he experimentant i sóc conscient d'aquesta realitat, la seva bondat durant els dies de la meua vida, vull oferir-li allò que, sens dubte, no es comparable amb el que he rebut. Què és el millor que li puc donar? Una vegada més la meua

vida, tot el meu ésser, tot el que sóc i tinc, i tot el que puc fer.

Sóc conscient que aquest esdeveniment no seria possible sense l'ajuda del Senyor, que m'ha cridat al seu servei. Ell m'ha anat mostrant el seu amor constantment a través de múltiples circumstàncies, ell ha guiat els meus passos per poder donar el SI definitiu i respondre a la seva crida.

Mirant enrere i recordant el temps que vaig conèixer al Senyor, m'adono que em féu entrega del seu amor, fins i tot abans que el conegués. Tinc l'experiència que, en els moments difícils de la meua existència, ell hi era, il·luminant-la, guiant els meus passos i donant-me força... He sentit la seva presència en el més profund del meu cor. M'he sentit temptada, en algun moment, a deixar aquest camí, però m'ha refermat la profunda convicció que és el Senyor qui ha optat per a mi, qui m'ha donat la força i m'ha ajudat a continuar i a seguir la meua vocació en la vida consagrada, com Dominica de la de l'Anunciata.

Ell m'ha anat mostrant el seu amor constantment a través de múltiples circumstàncies.

La pràctica dels Consells Evangèlics, elements essencials en la vida religiosa, són una nova experiència de la bondat i la gràcia de Déu en mi. M'ha ensenyat que moltes vegades he de deixar morir el meu jo, el meu ego, la meua autosuficiència, però el Senyor m'ha concedit les gràcies abundants que jo sola hauria estat incapaç d'aconseguir.

És la seva gràcia que m'ajuda a buidar-me de mi mateixa, encara que de vegades no sigui un buit total. Estic convençuda que aquest és un procés per anar fent cada dia i en cada moment.

Tinc l'esperança que en un futur podré posar totes les meves habilitats al servei de la missió. Déu en la seva bondat m'ha donat molt, especialment l'amor. Espero i desitjo transmetre aquest amor de Déu als altres, especialment a les persones del meu entorn i amb les que compartiré directament la missió.

Vull continuar essent un instrument coherent de la bondat de Déu, que es manifesti en la meva vida de cada dia, amb la superació de les meves debilitats. Perquè com deia St. Pau, l'abundància de l'amor de Déu es manifesta en la meva debilitat.

Aquesta oració reflexiva és la que m'ha portat a valorar, una vegada més, el que significa la meva professió perpètua, el meu lliurament total a Déu i per sempre.

Senyor, en aquest moment et faig ofrena de tot el meu ésser, del que realment sóc. Estic

*Vull continuar essent un
instrument coherent de la
bondat de Déu.*

convençuda que no sóc digne de rebre tantes gràcies abundants, especialment el regal de la meva VOCACIÓ. Sempre m'has ajudat amb la teva gràcia i benediccions per anar fent el recorregut del meu camí vocacional, i espero que sigui alhora una benedicció per als altres i per tota la creació.

Et demano Senyor la gràcia de ser fidel per tal que, fins l'últim alè, la meva vida sigui un instrument al teu servei.

Verge Maria de l'Anunciació, intercedeix per a mi davant del teu fill, Jesús. Demano també l'ajuda als nostres fundadors, Sant Domènec i Sant Francesc Coll i a les nostres Germanes Màrtirs, exemple de fidelitat, que van lluitar amb força per seguir a Crist fidelment i no tornar mai enrere. Amén.

ÉS TEMPS DE RECAPITULAR

Gna. Anna Nguyễn Thị Ngọc Lan, OP

Els anys anteriors a la meva professió perpètua, em venia sovint un pensament: "Vull dir SI per tota la meva vida". En aquest pensament s'expressa clarament el verset de la Bíblia quan Jesús va triar els seus deixebles: els va dir: "Vine i veuràs" ... el van seguir i es van quedar amb ell. (Juan 1, 39). Aquest verset m'ajuda a pensar i reflexionar més sobre la meva Vida Religiosa, vull estar amb Ell en la nostra Congregació.

Primerament, em va ser difícil deixar la meva família i el meu país per anar a un país estranger, però si no volia anar a una terra estrangera, com coneixeria la Congregació. Decidí deixar la meva família i acceptar la invitació de Jesús d'entrar al convent. Vaig

***El Senyor
Jesús m'ajuda
a superar
aquests
moments de
la meva vida a
través de la
pregària i del
diàleg fratern.***

entrar i vaig viure amb les germanes a la comunitat. Elles em van ensenyar a estimar la meva vocació religiosa. Aquest temps em vaig decidir ser una d'elles, perquè em vaig sentir com a casa. Aquesta és la vida que Déu vol que visqui i vull dir SI per sempre.

La meva vocació inspirada en Jn 1,39, vull dir SI per tota la vida, ha romàs i ha continuat fent-me forta per seguir endavant fins i tot en els desafiaments que vénen en la vida.

Segueixo forta en la meva vocació perquè crec que Jesús està sempre amb mi en tots els aspectes de la meva vida religiosa com una Dominica de l'Anunciata, en la oració, l'estudi, la vida comunitària i la missió. Aquests quatre pilars de la vida dominicana em guien per complir la missió de Jesús a la terra.

La comunitat és el lloc on puc ser jo mateixa, puc compartir alegria, felicitat i dificultats. Hi ha molts moments en la vida que són difícils d'entendre i apareixen molts desafiaments, però no els prenc com una excusa per deixar la vida religiosa. El Senyor Jesús m'ajuda a superar aquests moments de la meva vida a través de la pregària i del diàleg fratern. La meva esperança en el futur és que jo pugui tenir força i coratge per estar sempre a punt i dir sempre "Sí, Senyor, t'ofereixo la meva vida. Estaré amb tu i sempre tindrè set de tu"

Senyor Jesús, us dono gràcies per totes les gràcies que em doneu en la meva vida religiosa. Us ofereixo tot el meu ésser, continua beneint-me amb les gràcies que necessito per complir la meva missió com una Dominica de l'Anunciata i ajuda'm a ser-te fidel servidora fins al final de la meva vida. Amén.

“Quan sóc feble, és quan sóc veritablement fort”

2 Cor 12,10

Gna. Ngô Thị Kim Thu (Maria)

Reflecteixo la meva vocació com un camí de fe en Déu. Hi ha molta alegria i felicitat, així com dolor i dolor. No obstant això, qui té fe pot moure muntanyes. Malgrat totes les dificultats o temors que jo tenia i he estat experimentant, crec que DÉU sempre està amb mi. Gràcies a l'amor de Déu que m'enforteix i m'ajuda a convertir-me en el seva deixeble fidel.

En prendre la decisió de professar els vots perpetus em sento nerviosa i espantada, però recordo les paraules de sant Pau: "quan sóc feble, és quan sóc veritablement fort" (2 Cor.12,10). Sempre que em sento decebuda i tinc dubtes, les paraules de Sant Pau m'afecten fortament i em donen forces per continuar el meu camí. A més, aquestes paraules són també la cita de La Bíblia preferida que m'ensenya a ser humil per acceptar la meva limitació, per aprendre a lliurar-ho tot en les mans de Déu i connectar-me amb l'amor de Jesús.

La vocació és un do de Déu, però Déu també em dóna llibertat per triar. Déu respecta com prefereixo créixer com una Dominica de l'Anunciata. Aquestes paraules de Sant Pau tenen una gran influència en la meva història vocacional i en el meu procés de formació. Sempre que em sento feble, experimento la presència de Déu que està en mi.

Per tant, aquesta és la gran oportunitat per estar més a prop seu, és també el temps que desenvolupar la meva vida de pregària. Gràcies a totes les experiències difícils que m'han format per ser una persona millor i més forta en la meva decisió, en la meva vocació.

***Ajuda'ns, Senyor, volem estar
sempre disponibles per la
teva missió.***

Passant per totes aquestes experiències en el meu camí vocacional, m'he anat formant per ser una persona religiosa i ara estic a punt de professar els vots de castedat, pobresa i obediència perpètuament en la congregació. En

la pregària i amb l'ajuda de Déu vull viure aquests vots fidelment i sobretot la pobresa més radical i lliurar-me totalment a la missió. Totes són benediccions, per tant, vull expressar el meu agraïment: Beneeixo, lloo i agraeixo a Déu Totpoderós que m'ha estimat i em consagro a aquest amor.

Senyor, tu em coneixes més del que jo em conec, tu saps el que el meu cor desitja, si us plau Senyor, manteniu-nos a mi i a les meves companyes a ser sempre teves. Ajuda'ns, Senyor, que sempre estem disponibles per a la teva missió.

EL MEU CAMINAR A L'ANUNCIATA

Maria Huỳnh Thị Hoàng Trâm

Els meus anys de formació a la vida religiosa es poden resumir en la paraula: CONFIANÇA. Com Maria en l'Anunciació, que va posar tota la seva confiança en les mans del Senyor.

"Sóc la serventa del Senyor, que es faci en mi segons les teves paraules" (Lc 1, 38)

El Fiat de Maria és sempre un moment de misteri, hi podem trobar la seva fe i la seva confiança en Déu, el seu creador. Va ser una autodeterminació i un buidament en les mans de Déu i en la seva providència. Maria podria tenir moltes preguntes en la seva ment, però totes elles van arribar a la seva fi quan va proclamar "que es compleixin en mi les teves paraules". Va abandonar tot el seu ésser a la voluntat del Pare.

Va ser en aquest abandó i confiança a la voluntat de Déu quan Maria es va convertir en la dona més gran de tota la història i va fer possible el misteri de l'Encarnació, Jesús Fill del Pare engendrat per l'Esperit Sant, enmig de la humanitat.

Crec que la vida i les seves lluites ens condueixen a la maduresa i al creixement.

Crec que la vida i les seves lluites ens condueixen a la maduresa i al creixement, i la nostra confiança es nodreix i es desenvolupa juntament amb ella. Encara recordo el moment de la primera trobada amb la "Anunciata" a través de la presència de les Gnes. Nati i Maribel. Per a mi va ser un misteri conèixer la Congregació, certament les paraules i exemples de la Gna. Nati em van donar ànim i coratge per

entrar i seguir endavant en la meva vocació amb les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Sí, en el present també poso la meva confiança en la Congregació. Vaig posar la meva confiança en ella, i ella, també va confiar en mi des del primer moment que ens vam trobar.

Vaig trobar dificultats i lluites al llarg del camí, però l'ajuda de Déu sempre va estar amb mi a través de les meves germanes. Gràcies a la germana Glecy que em va animar i va guiar sempre que ho vaig necessitar, em va ajudar a mantenir el foc de l'esperança i la confiança per continuar.

El primer any de noviciat va ser un altre moment en la meva vida que també em va marcar molt. La mort de la meva mare em va acostar a Déu, vaig posar en Ell tota la meva confiança, en alguns moments hi va haver rebuig i desànim volia renunciar a tot, però les seves mans no em van deixar anar i vaig sentir la seva força poderosa en la meva vida com també l'ajuda i comprensió de les meves germanes de comunitat.

La nostra vida és una crida a l'amor, i en l'amor trobem l'alegria de Déu. Crec en la virtut de la humilitat si tenim humilitat tindrem en do de la caritat i la capacitat de fer els vots de pobresa, castedat i obediència.

Com la verge Maria que va posar la seva vida en mans del Senyor, accepto la voluntat de Déu en la meua vida, em poso a les seves mans en aquest camí de la vida religiosa, a través dels superiors, que són les seves mediacions, amb un veritable acte d'humilitat i confiança, li confio la meua existència i el meu futur dient, "que es faci en mi d'acord amb la teua voluntat"

Déu em coneix millor que jo mateixa, desitjo estar oberta a les seves gràcies i fer el que em demani, ser instrument eficaç i estar a punt per anar allà on m'enviïn, recordant sempre que Ell és el centre de la meua vida i em permeti créixer cada dia en el seu amor.

Reconec la meua debilitat, però he estat cridada pel teu amor i compassió, desitjo ser com un vas nou en la meua vida, ser teua, romandre en el teu amor Senyor. Fer la professió perpètua, no és la fi sinó una constant exigència de fidelitat i renovació diària de la meua consagració fins el final de la meua vida. Noto en aquest preciós moment el teu amor immens cap a mi i alhora la teua fortalesa per aixecar-me si fracasso en el meu camí. En aquest lliurament a tu Senyor per la professió perpètua, fes de mi el que t'agradi, vull estar sempre davant dels teus ulls i deixa que la meua vida sigui signe del teu amor i compassió per a tots.

**Fes de mi el que t'agradi,
vull estar sempre davant
dels teus ulls i deixa que
la meua vida sigui signe
del teu amor i compassió
per a tots.**

EXPERIÈNCIA D'IMMERSIÓ EN QÜESTIONS ECOLÒGIQUES (FILIPINÈS)

A les dues del matí del dia 8 de maig vam arribar de l'experiència d'immersió en les qüestions ecològiques, en particular el problema miner a l'illa de Manicani, a la província de Samar, a les Visayas.

Hi vam estar del 3 al 8 de maig. De dues en dues vam conviure en una família diferent cada dia. Dialogant amb les famílies sobre la seva lluita contra la mineria a l'illa vam poder sentir la seva angoixa, preocupacions i clams per la justícia.

La seva estimada illa és la seva vida: el mar amb gran abundància de peix; les feixes en les que conreen arròs, fruites i verdures, si hi continua l'activitat minera aviat estaran contaminades i desapareixeran.

Al principi molts habitants es van oposar a la mineria, però per obtenir uns ingressos, salaris mínims i contractuals que la companyia minera els donava per treballar-hi, van abandonar el seu principi. No pensen en les generacions futures de l'illa que no veuran, ni experimentaran la seva bellesa i riquesa. És un problema profund que ha dividit les famílies. Alguns membres mantenen ferma la seva convicció que el benefici temporal que la mineria els proporciona és, en realitat, una irresponsabilitat en la cura del que el Senyor els ha donat. Consideren l'illa com un regal del Senyor, per tant, han de protegir-la, cuidar-la i estimar-la. Altres membres han preferit els diners i la comoditat temporal. Quan vam visitar la mineria a cel obert i vam veure el gran forat a la muntanya i camins oberts on abans hi havia verdures i arbres sentírem el dolor de la terra. De fet, la mare terra ha estat "violada".

Escoltant les experiències de la gent sobre el tifó Yolanda i com van relacionar el canvi climàtic amb la mineria, es va establir una certesa en els nostres cors i ments. Els abusos de la naturalesa tenen cares, veus i vides. Vivim amb ells a l'illa de Manicani.

Aquestes experiències tenen implicacions en els nostres vots religiosos: obediència, castedat i pobresa. Els nostres vots no són meres paraules i rituals. Ells amb cares, veus i vides. Els nostres vots a Déu estan relacionats amb l'obediència al Senyor a través de les veus de la gent que ha estat patint a causa de la cobdícia i la injustícia d'alguns, la castedat que s'expressa en la preservació del que el Senyor els ha donat i la pobresa a la realització de, si consumim menys, menor serà la devastació dels recursos naturals.

De veritat, és un moment d'aprenentatge que una interioritza a preparar-se pel Sí definitiu a Déu i al seu Regne de justícia, pau i cura de la creació

Gna. Gliceria Punongbayan

EXPERIÈNCIA VOCACIONAL DE LA NOVICIA JONALYN

19 de maig de 2017 Sant Carlos City

Mirant cap enrere totes les meves experiències, una d'elles va ser durant el meu postulantat, on em vaig poder adonar que la gràcia de Déu m'ha sostingut amb la seva crida.

Aquell temps quan sentia que havia de deixar-ho tot i ho vaig deixar, jo mateixa m'animava i vaig pregar recordant que tot és per la glòria de Déu. En l'Evangeli de Marc 9,23 diu que tot és possible per a qui té Fe. Veritablement així va ser, la meva família pregava amb mi, la meva mare sempre em deia "cuida la teva fe". En el temps apropiat Jesucrist ens mostra els seus camins per descobrir la seva voluntat en la nostra vida.

Durant la meva formació en el postulantat observant la vida de les germanes vaig veure que no era una vida fàcil, cal aprendre a acceptar i superar els problemes i dificultats que en la vida religiosa es presenten perquè malgrat tots els desafiaments amb els quals una es va trobant és una vida de goig i alegria. Sóc també testimoni de la missió de la Congregació educant els joves, ajudant als germans i germanes més desvalguts de la societat, sacrificant-se pels altres i predicant la Paraula de Déu.

Continuant la meva formació vaig pregar al Pare Déu misericordiós que com una planta que creix, creixi jo amb l'aigua de la gràcia de Déu i el seu amor etern.

Tant de bo que en el meu procés jo pugui créixer en la meva fe, que pugui estar unida a Déu i amb Ell descobrir el seu Regne i ser missatgera de la seva Paraula en el temps apropiat.

Espero donar fruits per compartir-los i oferir-los a d'altres. Plena de confiança i seguretat en el Senyor i amb totes vosaltres. La meva família està amb mi pregant perquè sigui digna del regal del seguiment del Senyor en la vida religiosa. Oració a la Mare de Déu en el dia de la meva entrada a al noviciat.

Maria Mare de tots que la teva llum brilli sobre mi i em guiï en el meu camí per conèixer els passos que el teu Fill Jesucrist ha donat. Acompanyeu-me en el camí que Ell va fer, toca la meva ment, el meu cor i la meva ànima perquè jo sigui capaç de compartir la Paraula de Déu amb els altres.

Fes-me una persona amorosa com el teu Fill al seu pas per la nostra terra, d'aquesta manera puc ser més i més imatge i semblança d'Ell.

H. Jonalyn Vinluan

**FAMILIARS
JONALYN**

HISTÒRIA DE LA MEVA VOCACIÓ

«Vine i veuràs» Jn 1,39

La meva vocació no és especial, el que sí és important és que Déu em va preparar un camí i em guia pas a pas, és Ell que em va cridar a viure la vida religiosa.

En primer lloc, em va donar una gran família, feliç i unida. Aquest és el lloc on vaig rebre molt d'amor. Els meus pares em van donar una educació estricta. El camí en el qual em van educar no va ser només perquè jo fos bona persona, sinó que també la seva més gran preocupació fou com alimentar la meva fe, com poder estar més a prop de Déu. Ells van creure que si els seus fills tenien una bona relació amb Déu, allà on anessin Déu seria el qui els ajudaria i els protegiria. La meva mare és una dona de pregària, una dona de fe, ella sempre em recordava que Déu és el més important en la meva vida i que Ell sempre estarà amb mi en tot moment que ho necessiti. Per això durant els meus anys de creixement, Déu va ser el meu millor amic, el vaig sentir molt a prop meu. Cada vegada que tenia problemes, dificultats, sempre compartia i em queixava amb Ell.

La meva mare és una dona de pregària, una dona de fe, ella sempre em recordava que Déu és el més important en la meva vida.

Déu també em va donar moltes oportunitats de conèixer i pensar en la vida religiosa. Durant la meva educació secundària hi havia moltes germanes de diferents Congregacions que venien a visitar la meva família. Eren conegudes del meu germà. Sempre em preguntaven: "T'agradaria ser germana? T'agradaria visitar-nos i conèixer-nos per discernir la teva vocació?", Però en aquell moment, la meva resposta sempre va ser: "ho sento, no m'agrada". El meu somni era ser mestra perquè quan vaig anar a donar catequesi als nens de la meva parròquia vaig ser molt feliç. Desitjava ser mestra i més tard, quan em gradués, trobar una feina a prop de casa meua i continuar donant catequesi als nens. Però el meu somni va ser només un somni.

Després de graduar-me a la universitat vaig tornar a la meua ciutat natal per sol·licitar feina, però no ho vaig aconseguir. En aquest moment algunes germanes van continuar preguntant-me si volia discernir la meua vocació en la seva Congregació, però els deia que no estava segura, perquè primer volia anar a treballar per ajudar la meua família. Així que

vaig anar a treballar en una escola bressol a la ciutat Ho Chi Minh durant 3 anys. Aquesta és una escola d'una Congregació local de germanes Dominiques a Vietnam. El temps que vaig treballar allà va ser el més significatiu de la meua vida. Crec que aquest va ser el temps de Déu, Ell volia provar-me i ajudar-me a discernir la meua vocació. Vaig treballar amb els nens petits, encara que la meua preferència és amb els adolescents. Durant el primer any de treball vaig tenir moltes dificultats. No recordo quantes vegades vaig voler deixar-ho. Però gràcies a Déu, cada vegada que em sentia cansada i sense esperança Ell sempre m'enviava alguna persona que amb el seu afecte pogués ajudar-me a superar aquella situació.

El meu segon i tercer any va ser millor, vaig tractar de fer la meua feina el millor possible. Vaig rebre l'afecte i el respecte de les meves companyes i alumnes. Vaig guanyar més diners i vaig poder comprar tot el que necessitava. Treballant amb germanes vaig tenir més oportunitats de conèixer moltes històries sobre la vida religiosa, algunes alegres i felices i altres més tristes.

De vegades veia la manera de treballar d'algunes germanes a l'escola i em feia tristesa

perquè es preocupaven més per assumptes materials que per la relació entre elles. Em va decebre la seva vida religiosa. Però aquesta experiència va ser una oportunitat perquè jo pensés sobre la vida religiosa i em vaig dir a mi mateixa: "Si jo fos una germana no faria això".

En aquell moment vaig pensar que tenia tot a les meves mans: diners, moto, telèfon mòbil, l'amor i el respecte de la meua família, amics

i estudiants. Alguns joves volien ser els meus amics i em preguntaven sobre la vida de matrimoni. Però jo no era feliç, el meu cor no volia pertànyer a una sola persona, perquè Déu em va donar moltes coses que vull compartir amb moltes persones. Vaig pensar que era el moment adequat per a mi, i començar a pensar en la meua pròpia vida. El meu germà petit i la meua germana gran es van graduar a la universitat i van trobar el seu treball i ara poden ajudar els meus pares. Així que vaig decidir entrar a la vostra Congregació i estic contenta amb la meua decisió.

Vaig arribar a la Congregació de Dominiques de l'Anunciata per casualitat i crec que s'assembla a la resposta dels primers deixebles quan Jesús els va convidar: "Vine i veuràs". Déu em va portar a la Congregació, però Ell em va donar llibertat per decidir, "romandre amb Ell o no". Abans d'entrar no sabia res de la Congregació ni tan sols el nom, però amb l'ajuda de les germanes especialment les de la comunitat en Vietnam, durant el temps que vaig ser aspirant i postulant, vaig saber alguna cosa sobre ella. Em va atraure la vida senzilla de Sant Francesc Coll, el nostre Fundador i el carisma de Sant Domènec, i també admiro la vida de les germanes grans, així que vaig decidir "quedar-me" significa que vull seguir per buscar la meva vocació aquí, crec que Déu també vol que em quedi perquè quan vaig prendre la decisió em vaig sentir molt feliç i pacífica. Per a mi aquesta és sempre la bona senyal per ajudar-me.

Em va atraure la vida senzilla de Sant Francesc Coll, el nostre fundador, i el carisma de Sant Domènec.

Nguyễn Thị Nga (Maria)

EL NOSTRE COL·LEGI "ANUNCIATA" DE SANT CARLOS Filipines

Sortir del nostre entorn ens exigeix eixamplar la mirada per veure més amb el cor que amb els ulls. De moment tot et sorprèn i sovint tot et sembla estrany i distant, però, a poc a poc, els contactes amb les persones et van modelant i aquesta nova manera de viure et fa diferent i t'enriqueix.

La nostra estada a Filipines ha estat molt diversa; hem viscut la festa, però també la quotidianitat. La festa s'ha fet a través de la celebració de la primera professió de les Germanes, Analiza, Nguyet, Dao i Duyen. La comunicació de la vivència d'aquest

esdeveniment deixem que la facin les Germanes protagonistes. El fet quotidià, més proper a la realitat en la qual estem acostumades a viure, ha estat l'inici del curs escolar al nostre col·legi «ANUNCIATA» de Sant Carlos – Filipines.

Hem pogut constatar la il·lusió d'unes Germanes joves que posen tot el seu esforç en comunicar als seus alumnes i professors el carisma de Dominiques de l'Anunciata. Un carisma, que han interioritzat a través de l'estudi i testimoni de les Germanes, que al llarg

d'aquests anys han compartit amb elles la seva vida.

Les emocions, com a tot arreu el primer dia de classe, estan a flor de pell, i en les caretes dels nens es veia una barreja d'incertesa i de satisfacció, sobretot en els més

petits. En els més grans es copsava l'alegria de la trobada amb els amics, i també l'alegria d'"estrenar" un nou col·legi, ja que hi havia nens/es del primer dia de classe en tots els nivells del col·legi "ANUNCIATA". Al final de la jornada, tenint en compte que el col·legi està en els seus inicis i escoltant els comentaris de les Germanes, et podies traslladar mentalment a les expressions que es llegeixen sovint en les cròniques de les primeres Germanes Un nou alumne matriculat és per a elles motiu d'alegria i satisfacció.

Escoltar per part dels pares que el que busquen al col·legi és l'educació en valors, a més de l'exigència en els estudis, les omple d'orgull. Això és el que volia el P. Coll!

L'esperit de superació es palpa en tot el que organitzen i no els falta creativitat per buscar recursos perquè el col·legi pugui seguir endavant: venen material escolar, xandalls, uniformes, funciona una cantina...

Estan agraïdes per l'esforç que ha suposat per a la Província donar-los la possibilitat de poder ser educadores a l'estil de l'Anunciata, donant

l'empremta del nostre carisma en un col·legi propi: formació humana, esperit de senzillesa, formació a les famílies, inculcar valors, preocupació pels nens amb dificultats ...

Segur que el P. Coll mira complaent com la seva obra segueix viva en el cor de les Germanes joves que, amb amor, segueixen sembrant la Paraula de Déu, en tots aquells llocs on els nens i joves són terra propícia per fer créixer la llavor sembrada.

Gna. Rosa M. Picas

BENEDICCIÓ DE L'EDIFICI DE PRIMÀRIA DEL COL·LEGI ANUNCIATA-SANT CARLES (FILIPINES)

"Un foc produeix un altre foc, una llum una altra llum"

Sant Francesc Coll, OP

Després de la celebració de la professió perpètua de les nostres Germanes, Tram, Tresia, La, Thu i Regina, l'endemà 17 de juliol de 2017, la nostra comunitat va continuar la celebració amb la benedicció de l'última part de l'edifici de la nostra escola «Anunciata» de Sant Carles i que porta per nom Sant Francesc.

L'edifici va començar a funcionar l'any passat amb els cursos 1r, 2n i 3r de primària i aquest curs ja tenim fins a sisè. En total són 123 alumnes. El col·legi funciona bé i estem contents i agraïdes als mestres que col·laboren amb il·lusió en la nostra missió.

Aquest dia ha estat un moment bonic per demanar a Déu que beneeixi la nostra petita escola, alumnes, mestres, pares i germanes, agraïm d'una manera especial la presència de la nostra Priora general, Gna. M. Natividad Martínez i la Vicaria general, Gna. M. Assumpció Mitjans, en aquest acte.

El P. Dominic Hiet, sacerdot vietnamita, va presidir la benedicció i amb un ritu senzill va fer la benedicció de tot l'edifici amb la participació de tots. Es va fer a primera hora aprofitant l'avinentsa que els alumnes a les 7,30h del matí tenen la seva habitual cerimònia d'hissar la bandera, fer la pregària i una petita animació. La Gna. M. Nativitat va tallar la cinta principal i les germanes van anar a les seves respectives classes per tallar la cinta. Seguidament, el P. Dominic va beneir cada classe aspergint l'aigua beneïda també al gimnàs on més tard tindria lloc la celebració de la Eucaristia. Es va col·locar una creu a cada aula, un signe que ens recorda que a cada classe el Senyor està present.

La culminació del ritu va ser la celebració de l'Eucaristia presidida pel Pare Rei Romero, rector de Sant Fabià, Pangasinán, amic de la comunitat i un convençut de la importància de les escoles catòliques per la missió evangelitzadora de l'Església. Va ser una celebració senzilla però profunda i significativa. En la seva homilia va arribar al cor de tota l'audiència donant raons i agraint el privilegi de poder tenir una escola catòlica, per ensenyar als nens a ser bons que en l'idioma filipí hi ha tres nivells o significat del bé que són: 'magaling', bo en certes coses 'maabilidad' 'habilitat o talent' i 'mabuti' bondat. Va donar molta importància a l'últim significat que arriba a l'ésser profund de la persona, no només les habilitats, fortaleeses o intel·ligència de l'infant, sinó tot l'ésser d'un nen com un bé creat per Déu. Un bon nen és estimat i nodrit per Déu i per la gent que l'envolta, el mestre, els companys de classe, els pares, els treballadors i les germanes que fomenten l'escola catòlica. En acabar l'Eucaristia, es van tirar caramels i monedes, que simbolitzen abundància, els alumnes i altres visitants van gaudir molt amb aquesta tradició.

Va ser un esdeveniment esperançador estar reunits per l'Esperit Sant per poder celebrar la nostra fe com a mestres, pares i religioses, per tal que en el treball conjunt i en la pregària podem construir el Regne de Déu a través del Col·legi Anunciata.

Gna. Nellie Lamcis

Una Fe, una Família, una Anunciata

"Abans de res, tingueu entre vosaltres fervent amor"
1Pere 4,8

El Col·legi Anunciata no només valora el do de la família en l'Església sinó que considera a cada família, connectada a l'escola, part de la seva gran família. Com les branques estan connectades a l'arbre, així són les famílies amb la família Anunciata. L'arbre Anunciata produeix fruits abundants perquè les branques estan ben unides al tronc. L'aliment és produeix pels fruits. Els estudiants es beneficien d'aquest sentit de família per formar part de la Comunitat educativa Anunciata.

Cada any celebrem el dia de la família. Aquest any es va fer el 30 de setembre, dissabte. Amb l'objectiu d'ajudar els pares a entendre el significat de ser majordoms fidels del do dels fills de Déu en la família, vam tenir una conferència, al matí, sobre la criança dels fills. Dues persones van compartir els seus pensaments i reflexions. La Gna. Joyce Frianeza, dominica de l'Anunciata, va parlar de la criança dels fills en la Bíblia i el Dr. Joselito Gutiérrez, professor de la Universitat de Saint Louis (Baguio City), va compartir el seu coneixement sobre els desafiaments de l'era digital als pares.

A la tarda va ser la celebració familiar. Van assistir i participar més de 300 persones, membres de les famílies dels nostres alumnes, fruit de la convicció que érem de fet una família, i això va fer que totes les activitats fossin molt agradables.

Els nens van presentar cançons i balls sobre l'amor, la família... els mestres ballaven i compartien jocs amb ells. Els pares, amb timidesa i dubte, poc a poc es van unir als jocs de grup. També hi van haver presentacions d'àudio i vídeo que van mostrar fotos de les famílies dels nostres estudiants. Es van fer quadres fotogràfics de grans dimensions amb la finalitat de fer fotos de la família dels assistents. La conclusió de la celebració va ser resar per les famílies i amb un intercanvi d'agraïment i d'ànim per a ser autèntiques famílies de Déu amb una sola FE, una família i una ANUNCIATA.

El dia de família d'aquest any del Col·legi Anunciata ha estat inoblidable perquè ha deixat un record d'amor i de fe en el cor de cada persona que va assistir a la celebració. "Sobretot estimar-nos profundament", i tot resultarà bo i bonic.

Gna. Glecý Punongbayan, OP

FESTA DE L'ESPORT (SPORTSFEST) - VIETNAM

L'activitat de la "festa de l'esport" o "dia de l'esport" és un moment de grans emocions i d'enriquiment per les joves en formació, però també per als formadors i formadores, així com per a les germanes, germans i sacerdots de les comunitats formatives que participem cada any.

El grup de missioners estrangers (ETG), va organitzar el dia d'esport, el 30 d'abril,

per als joves en formació de les diferents Congregacions presents a Vietnam. L'activitat es va realitzar a les instal·lacions de Don Bosco, situat en el Districte de Go Vap. El lema tenia com a referent a la família.

Totes les activitats van estar d'acord amb el que s'havia programat. S'inicià

el dia amb la celebració de la Missa. Hi hagué una gran participació, més de 250 formants. El nombre de formadors/es, germans/es i sacerdots de les comunitats participants fou de 47 membres.

Els joves van gaudir participant en els esports, com el futbol, voleibol, bàdminton, basquetbol; en els jocs s'agrupaven per color (groc, verd, vermell, blau). En finalitzar l'activitat, tots vam marxar contents a les nostres comunitats.

Agraïm a Déu aquest jornada, perquè tot i les limitacions que tenim en ser consagrats (estrangers), podem tenir aquests espais recreatius on els nostres joves en formació tenen l'oportunitat de compartir, no només el joc sinó els seus anhels de seguir Jesús en la vida consagrada o el sacerdoci.

Hna. Ciry

FESTA DE FI DE CURS I PARE COLL A LA NOSTRA RESIDÈNCIA D'ELISABETS

Una vegada més, la Residencia universitària Elisabets trencava el silenci i el seu ritme habitual de treball i estudi, per entrar de ple en els preparatius de la festa de fi de curs, Pare Coll i acomiadament de les noies que acaben la seva carrera universitària aquest any.

Avançada la primavera i aprofitant el moment oportú per les estudiants, s'organitza aquesta festa amb la col·laboració de tothom. És un dia de gaudi i de felicitat compartida. Fou l'11 del passat mes de maig. La il·lusió, les rialles i la felicitat de totes aflorava en els seus rostres joves plens de vida.

El contingut de la festa, sempre sol ser el mateix. Es comença el dia amb un bon

esmorzar. No hi falta la xocolata negra i calenta, després, cadascú al seu treball. És a la tarda, cap el tard, que tot l'ambient es vesteix de festa per la gran celebració.

Sopar de gala amb la tarja del menú a cada plat. Els cuiners treballant de valent en l'art culinari dissenyant els seus plats ben combinats i servits puntualment. Tot exquisit i molt ben presentat. Les noies van agrair el seu treball amb un fort aplaudiment al menjador.

Acte seguit es baixa després a la capella per la pregària d'acció de gràcies per tot allò de bo, que juntes han compartit al llarg del curs i que les ha ajudat en el seu creixement humà i

espiritual. Damunt l'altar l'imatge del P. Coll i un Far, símbol de guia i de seguretat per arribar a bon port (final de curs). Es presentava el P. Coll com un Far segur, que irradiava llum de transcendència pel llocs on passava, essent un referent per la societat del seu temps. La Residència també ha volgut ser això, el Far que ha il·luminat i acompanyat el seu caminar de joves estudiants. Junes demanaven al Senyor, que Ell sigui l'autèntica Llum i Guia que acompanyi i doni sentit a la seva vida i a tots els seus projectes de futur.

Les lectures que es van escollir per aquest moment, van ajudar molt a la reflexió i a aconseguir l'objectiu de la celebració.

El fragment del diàleg del Petit Príncep amb la guineu i la lectura de Sant Pau (1Co13,1-8a), van ser molt adients pel que es pretenia d'interiorització i d'ensenyament de tot el que havien

viscut a la Residència al llarg del curs. Dèiem: a l'inici, simplement érem com una més entre les quaranta-cinc que som en el grup. Però, en el dia a dia, i a poc a poc, s'han anat creant lligams d'afecte i d'amistat amb el temps que ens hem dedicat mútuament, les unes a les altres, i això ens ha fet experimentar que ara, ja no som una qualsevol per l'altra. Ens hem anat descobrint, ens hem anat "domesticant", i hem passat a ser una persona important per qui tenim al costat. Hem descobert en el nostre interior que som un regal de Déu per les altres, que la nostra vida té sentit i que

l'hem de viure agraïdes des de la gratuïtat; però tot això, com ens diu el Petit Príncep, **"només ho descobrim amb el cor"** perquè **"el que és essencial, és invisible als ulls"**. Ens ho confirma la carta de Sant Pau que acabem de llegir. **És només estimant que descobrim la riquesa interior que hi ha en el cor de cada persona.**

Concloïem la nostra pregària "d'Acció de Gràcies" amb un Parenostre solemne, cantat per totes i recitat per una sola.

A les que acabaven la carrera se'ls va obsequiar, amb record, un coixí en forma de cor i una caseta de fusta il·luminada i amb les portes obertes, símbol de l'acollida, estimació i caliu familiar, que sempre trobaran a la Residència.

Amb la imposició de les bandes i un brindis amb cava, tancàvem aquesta diada festiva del curs 2016-2017.

Gna. Mª Rosa Masramon

RECORDS D'UNS DIES DE VACANCES VILADRAU 2017

És bo de mirar en retroactiu els esdeveniments i veure què ens han deixat.

Doncs, rememorant aquest dies de vacances a Viladrau, m'ha agradat recordar els moments de germanor, de pau, de joia en l'esperit, de gaudí de la naturalesa.

Sí, la grandiositat del Montseny viscuda amb l'embolcall de la fraternitat deixà tots aquests sentiments.

Els moments de litúrgia conjunta dels rés de les Hores i l'Eucaristia enfortiren l'estada. Però, no cal oblidar les classes de "conservació física" de la gimnàstica, la gresca dels jocs de taula i les vetllades al redós del til·ler.

Us ho ben dic, uns dies ben bonics de debò!!

Gna. Dolors Sala

PETITA EXPERIÈNCIA PASTORAL

Aquest any, a la trobada de Germanes Delegades de Pastoral de les comunitats, que vàrem tenir a Vic amb la Gna. Ana Maria Penadés, Delegada general de Pastoral, el mes de gener, va sortir el tema de convidar a algun curs de l'escola a compartir amb la comunitat la nostra experiència de vida comunitària. Encara que, en el nostre cas de Girona –Pont Major, els alumnes només hi són fins a primària, acordàrem de fer-ho amb els de 4t curs. Va ser una experiència molt bonica. Els varen acompanyar el Cap d'estudis i la tutora.

Com que venien del pati i estaven acalorats, els vàrem donar un got d'aigua fresca, a la vegada que visitàvem el menjador i la cuina. A continuació vam passar al nostre pis, tot a la mateixa planta. Veieren l'oratori, petit i acollidor. També algunes habitacions, quartos de bany, safareig..., i sortiren a la terrassa, que els va encantar. Tot eren sorpreses: això és un pis!! què bonic!! Després vàrem passar a la sala de comunitat.

A la sala vàrem seure, alguns a terra, i allà va començar el diàleg. Anàrem explicant que el Pare Coll, que tots coneixen, va fundar la Congregació, entre altres motivacions, perquè veia que les nenes no anaven a l'escola i es preocupava molt per la seva formació.

Férem una descripció de l'horari que tenim: al matí fem la pregària, anem a esmorzar i després cada Germana a l'escola, al lloc que té assignat i on és necessària la nostra presència, com per exemple: reforç, menjador, porteria, ajuda a l'administració... i s'atenen les necessitats que es van presentant. Aquestes activitats es fan, en aquests moments, com a voluntariat. A la tarda tornem a fer pregària, tenim l'Eucaristia, i abans d'anar a dormir la pregària del vespre.

Sorgiren diverses preguntes amb les quals es va poder explicar quines són les motivacions per entrar a la Congregació. Quin sentit té la nostra consagració d'entrega i d'atenció als altres... Els vots que fem s'explicaren cadascun amb exemples pràctics... Fins i tot la tutora va preguntar què fèiem els caps de setmana sense escola. La nostra resposta fou: entre altres coses, reforçar la convivència, la pregària, la lectura...

En fer la valoració, en reunió comunitària, es va acordar que ho faríem cada any amb un curs diferent. Esperem que es pugui repetir. Animem a que es dugui a terme en altres comunitats, si és que no ho fan.

Gna. Teresa Soldevila

Mt 4, 18-22

Mt 9, 9

*La gente corre tanto
porque no sabe a
dónde va, el que sabe
dónde va, va despacio,
para pedalear el ir
llegando.*

FLORIA FUERTES

XIII TROBADA TALLERS MISSIONERS

Com cada any, ens hem reunit els voluntaris/es dels tallers solidaris de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Enguany va ser el dia 1 d'abril de 2017.

Quina alegria tornar-nos a trobar, veure com poc o molt, i al costat de les missioneres, col·laborem perquè els més necessitats i amb menys possibilitats, puguin anar avançant i construint una nova vida.

Que bonic quan s'obre la porta de l'exposició! Allà hi ha la voluntat de totes nosaltres i l'alleujament per als més vulnerables.

Com sempre, dono gràcies a Déu, pel do de l'Amor i li demano que el nostre món pugui millorar i si pot ser, els nostres tallers creixin en voluntàries.

Com va dir Gloria Fuertes, nosaltres sabem a on anem i anem a poc a poc, ja que aquest paladejant per aconseguir al nostre fi, ens enriqueix interiorment.

Que Sant Francesc Coll ens il·lumini en aquest món ple de foscor.

Taller Missioner Sant Andreu

MARXA SOLIDÀRIA

D. Mariano Roures Morcillo, alcalde de Papatrigo (Àvila), poble natal de les Germanes González, Dolors, Josefa, Nativitat i Conchita González, ens va brindar l'oportunitat d'organitzar la marxa solidària, que cada any es realitza a la Setmana Cultural i que està destinada a alguna ONG o entitat missionera.

Vàrem acceptar amb molt de gust. Per sensibilitzar la gent, i ambientar la marxa, vam posar uns cartells del projecte missioner d'aquest any, on hi són reflectides Àfrica i Filipines, a l'Ajuntament i als bars.

La gent va col·laborar segons les seves possibilitats. En total vam recaptar **675 €**

A tots els lliuràrem un petit llaç, com a símbol que havien participat en la marxa. Als nens i joves una polsera de macramé i a la gent gran una targeta que conté la imatge del Pare Coll, amb l'oració i la relíquia, que fou acceptada amb gran il·lusió.

Ha estat una manera de donar a conèixer al nostre Pare Francesc Coll.

Conxa González

Gnes. CARMEN GONZÁLE i BENETA AMOR

Després de nou anys d'haver fet camí en la comunitat parroquial del Carme i complir el desig de la nostra Congregació, avui les Gnes. Carme i Beneta us comuniquem

que hem estat enviades a un altre lloc.

Agraïm de cor els motius que ens heu donat per créixer i compartir, prestant diferents serveis que ens han ajudat a conèixer persones generoses, senzilles i lliurades al servei de l'Evangelí i a l'extensió del Regne de Déu.

Al llarg d'aquests anys, en la nostra missió hem atorgat i distribuït compassió, consol i alegria a les persones que hem visitat: a la pròpia casa, Residència, Hospital i en altres contactes.

Moltes vegades hem gaudit en experimentar que reps molt més en aquestes trobades que el que des de la teva petitesa pots donar.

Sempre us recordarem amb afecte i us desitgem el millor.

Gnes. Carmen i Beneta

Estimades Gnes. Carmen i Beneta:

Amb la disponibilitat d'Abraham i amb la promptitud dels apòstols heu respost a una nova crida de la vostra Congregació, per tal d'assumir una nova missió i un nou repte que l'Església us demana.

Per això sols en surt del cor una paraula.

GRÀCIES

GRÀCIES per la vostra presència a la nostra comunitat, gràcies per compartir la vostra alegria i el vostre carisma amb nosaltres.

GRÀCIES per haver estat el rostre misericordiós del Pare i de Jesús especialment amb els malalts: Na Beneta al Mateu Orfila, Na Carmen amb els malalts de la parròquia i amb els ancians de la Residència.

GRÀCIES per la vostra disponibilitat i entrega en tot allò que ha fet falta, per estar sempre a punt amb un bon somriure, fins i tot en els dies en que el sol no brillava amb tota la seva força.

GRÀCIES per la taula compartida, per les vivències i experiències que ens han ajudat a créixer a tots, pels somriures, per les llàgrimes i per la comunió de vida que ens ofereix Jesús mort i ressuscitat.

Us portem al cor, que el Senyor us beneeixi en el vostre nou destí.

Llorenç Sales Barber, rector.

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Des del Full Informatiu n. 111

Gna. Maria Armengol Gomà

- En un paisatge ple de verdor, arbres fruiters i una bona terra, neix la nostra Gna. Maria Armengol a Sant Martí de Maldà, Lleida, el 6 de gener de 1926. Creix en una família cristiana i nombrosa, foren 10 germans; fou una bona escola en la qual va aprendre estimar i ser generosa, així com també tenir un sentit del dolor a l'anar perdent alguns dels seus germans.

Ingressà en la Congregació el 6 de març de 1948 als 22 anys, en la ciutat de Vic, on féu la seva primera professió el 7 de setembre de 1949. Professà perpètuament en aquesta mateixa ciutat el 7 de setembre de 1955.

El pas per Monistrol, on hi romangué 44 anys, Manresa fou un bon testimoni per a la comunitat; no se li va sentir cap queixa de res ni de ningú, i s'adaptà en senzillesa als tallers que feia un grup de germanes grans de la comunitat. La seva aportació en les lectures que es duïen a terme, ella sempre llegia els articles que creia més actuals de la Catalunya Cristiana. Se la veia una bona ciutadana de tot el compendi català.

Les seves actituds com a consagrada foren: un gran sentit d'obediència, amor a cada una de les germanes de la comunitat i la vivència de la pobresa, sense deixar-se influir per una societat de consum. La veiérem gaudir i participar en la Litúrgia i anar-se convertint en una ànima d'oració. Sabia que Déu l'havia dut a Manresa per a preparar el seu trobament final amb Ell.

Estimà la seva família i va saber encaixar amb equilibri els goigs i les penes que d'ells rebia. En els últims anys de la seva vida gaudí dels renebots, rebent per mitjà de l'ordinador, els vídeos dels petits que li enviaven les nebodes i que després li agradava d'ensenyar a les germanes de la comunitat.

Sabé acceptar la malaltia del cor i, ja més tard a Manresa la seva aguda artrosis li motivà dolors continus. Quan semblava que ja estava força millor, fou quan es presentà un ictus. Traslladada a l'hospital de Manresa, on només hi romangué tres dies, lentament va anar recuperant la coordinació cerebral i l'expressió. Podíem pensar que tot havia passat, quan li va repetir un altre ictus, deixant paralytitzat tot el costat esquerre des del cap fins els peus.

Passà dues setmanes a l'hospital i li donaren l'alta, ja que el seu cervell estava molt perjudicat i els metges no li veien cap possibilitat de recuperació. Degut a les seves limitacions físiques, que requerien una atenció específiques en sortir de l'hospital, se la traslladà a la comunitat de Navarcles, per tenir més possibilitats d'atendre les seves necessitats.

Allí hi restà unes setmanes, visitada sovint per les germanes de la comunitat de Manresa. Però, malgrat totes les atencions i cures que rebia, la seva vida s'anà apagant a poc a poc fins arribar el moment d'acomplir-se el seu desig, expressat quan patí el primer ictus: “Germanes, al cel, al cel, un bon cel”.

Lliurà la seva ànima al Senyor, a Navarces el dia 4 d'abril de 2017, celebrant-se el funeral a l'Església de la comunitat de Manresa, rebent també la cristiana sepultura en el cementiri d'aquesta ciutat.

Que la Verge de Montserrat, la Moreneta, a qui tant estimà, l'hagi conduïda fins al seu Fill Jesús per seguir cantant les seves lloances.

* * * * *

Gna. Leocàdia Pujol Colillas

La Gna. Leocàdia va viure en el si d'una família cristiana, formada pel matrimoni en Josep i la Dolors que va saber educar cristianament els seus 7 fills; la Leocàdia era la més petita dels germans. Era natural de Viver i Serrateix, província de (Barcelona). Va néixer el 6 d'octubre de 1920. Va ingressar a la Congregació el 6 de setembre de 1943. Va fer la primera professió el 7 de març de 1945. Va estar destinada a Santa Coloma de Gramenet, Alpens, Manresa i Girona.

Van ser prop de 55 anys els que va estar destinada a la comunitat de Sant Narcís. Les tasques realitzades a la comunitat i col·legi han estat molt variades. Va exercir de professora amb nens de parvulari i de primària. Durant l'època de l'internat es va lliurar totalment a l'administració. Les compres i encàrrecs els feia amb molta responsabilitat. També va destacar en la destresa per les manualitats: costura, ornamentació rams per al culte, tots ells posats amb art i elegància. Va participar en el concurs “Girona temps de flors” i va ser guanyadora d'un premi.

Durant alguns anys va participar en el Consell parroquial de Sant Narcís: de forma discreta, però molt activa, va col·laborar en la comissió de la litúrgia, ornamentant l'Església per al culte dels diumenges i festius.

A la comunitat va ser tot un referent en la litúrgia, ja que s'esmerçava perquè les diferents celebracions fossin uns moments joiosos i tranquils per l'esperit. Hi dedicava una especial atenció complint els objectius proposats.

Estimava la Congregació, era devota del P. Coll. Fins l'últim moment va participar activament en els treballs propis de la Congregació amb les seves aportacions reflexives i serenes. Cada dia dedicava llargues estones a l'oració i al recolliment personal a la capella.

Molts anys va participar a les trobades del “Capvespre,” a Gombren; sempre hi anava molt engrescada, afavorint la convivència del grup. En arribar el moment de retirar-se va mostrar els seus sentiments, propis d'aquells que deixen quelcom que s'estima.

Era constant en informar-se cada dia de les publicacions més rellevants, tot donant una ullada als diaris, sabent escollir els temes de més interès i així poder enriquir els diàlegs comunitaris. La lectura de llibres i documents ha estat un element a destacar en la seva vida.

Estimava molt la família. Mostrava gran alegria quan la visitaven. Ells marxaven contents en veure-la tant ben atesa i estimada. Ella mateixa els deia: tinc “àngels” al meu costat! per això estic tan bé.

Les limitacions pròpies de l'edat van anar accelerant el seu estat físic. És molt notòria la lucidesa mental mantinguda fins el final.

Darrerament, les diferents caigudes que aparentment eren sense massa conseqüències, van anar minvant la mobilitat física, juntament amb una disfunció lenta del seu organisme.

Ha tancat els ulls en aquest món, per obrir-los al costat de Pare, **el 15 de juny de 2017**.

Tenia 96 anys d'edat i 73 de vida religiosa.

* * * * *

Gna. Maria Font Muñoz, de la Mare de Déu de Montserrat

La Germana Maria, coneguda per moltes de nosaltres com Germana Montserrat, va néixer a Montesquiu (Barcelona) el dia 24 de juliol de 1921; els seus pares, l'Esteve i la Josepa van tenir tres filles, ella era la segona. L'ambient de casa era senzill i sobretot molt piadós.

Quan va tenir l'edat de l'escolarització, va anar al col·legi que regentaven les nostres Germanes en la població de Montesquiu, i per a ella totes les religioses que va tractar eren molt bones.

A l'inici de la Guerra civil van matar al seu pare, fet que la va marcar molt i sempre expressava que va ser una gran tragèdia per a tota la família, quedant-se la seva mare vídua a cura de les tres nenes.

Des de molt jovenetes les tres germanes van treballar a la Farga de Bebié, propera a la població de residència. Pocs anys després la germana Maria va tenir ocasió de marxar a Montserrat, a la casa

d'acollida que tenien les nostres germanes, col·laborant en les tasques del Monestir encomanades a les religioses.

Veient l'exemple i l'alegria amb què vivien les germanes, ella va descobrir la seva vocació. Convençuda que Déu la cridava a la vida religiosa va comunicar a la seva mare que volia ser Dominica del Pare Coll, cosa que la seva mare va acceptar en veure-la tan convençuda de la seva decisió.

Ingressà a la nostra Congregació el dia 5 de març de 1943, a Vic. Va fer la seva primera professió el 8 de setembre de 1944 i la perpètua el 1950, totes dues a la Casa Mare.

Va estar destinada a Manresa, Vic, Arbeca, Os de Balaguer, Prats de Lluçanès. El 1963 va veure complert el seu somni d'anar a missions, essent destinada a Rivas (Nicaragua). Tornant el 1967 a causa d'una malaltia de la pell per intolerància al sol.

Ja de tornada a Catalunya va estar destinada a les comunitats d'Amílcar, Elisabets i Castellar del Vallès, en aquesta última comunitat va residir 34 anys; en aquests llocs exercir càrrecs de directora, priora o ecònoma.

Per estar més a prop de la seva germana malalta, el 2008 va ser assignada a la comunitat de Cerdanyola del Vallès i l'any següent a la comunitat d'Amílcar.

Morta la seva germana, va demanar anar a la nostra Infermeria de Vic on arribà el 18 de juliol de 2013. Aquí, ja molt gran, es va dedicar a fer companyia a les germanes més malaltes o al llit, a la lectura, i també passava moltes estones a la capella fent oració. Era molt devota, especialment, de Jesús Sagramentat i de la Verge de Montserrat

Una germana que va convida 28 anys amb ella la defineix com una persona de caràcter pacífic, molt treballadora i servicial, disposada a ajudar a tothom; molt alegre i comunicativa; gaudia amb la companyia de les germanes de la comunitat, i sempre expressava haver estat feliç en la seva infància i en tots els destins que havia tingut.

Estimava molt la seva família, per la qual era corresposta, s'interessaven per ella i la visitaven amb freqüència. En aquests últims anys només li quedava la seva neboda Montserrat per la qual sentia un gran afecte, sempre correspost per ella, i que ha estat aquests dies al seu costat fins al moment de morir.

La nostra Germana, després d'un curt període de trobar-se cansada i sense ganes de menjar, el dia 28 de juny, a l'hora en què la comunitat resava l'oració de Laudes, el nostre Pare Déu va venir a buscar-la per portar-la al seu Regne d'Amor i de Pau. tenia 95 anys d'edat i 72 de vida religiosa.

* * * * *

Gna. Leonila (Immaculada) Franco Carlón

La Gna. Immaculada, com li dèiem familiarment, va néixer el 17 de gener de 1925 a Villacid de Campos (Valladolid). El seu pare Maximiliano, casat en primeres núpcies amb Sabina, va tenir quatre fills entre ells Leonila, i posteriorment, en segones núpcies, va tenir quatre fills més, formant una nombrosa família.

En aquest entorn rural castellà i profundament cristià, els van educar i dues de les filles, van ser cridades per Déu a la vida religiosa: Encarna, clarissa en un monestir de Palència i la nostra germana Leonila que va optar per les Dominiques de l'Anunciata, orientada pels dominics de la comunitat de Palència que visitava quan anava a veure la seva germana; també la família havia conegut a les Dominiques al poble de Villarramiel, proper al seu.

El 2 de març de 1950 Leonila va ingressar a la nostra Congregació, en la comunitat de Santa María de Nieva (Segòvia), allí va realitzar el postulantat. Finalitzat aquest, va ser traslladada a Vic per fer el noviciat. El 8 de setembre de 1951 va fer la primera professió religiosa i en 1957 la professió perpètua, ambdues a Vic, Casa Mare.

El 1952 va ser destinada a Canet de Mar on va romandre 32 anys, exercint com a mestra en els primers cursos de primària, especialment de primer a tercer i com a professora de labor en els cursos de les alumnes grans. Sempre estava disposada a col·laborar en les tasques que requerien el bon funcionament de la comunitat. Era summament treballadora i tenia un caràcter fort, decidit i emprenedor que la predisposava a estar sempre disponible. Va exercir el càrrec d'ecònoma durant diversos anys.

A la parròquia col·laborava en el despatx parroquial i en la catequesi, especialment en la preparació de la Primera Comunió. Quan els nens de catequesi assistien a l'Eucaristia, ella es cuidava d'entretenir a tots els petits explicant-los relats d'Història Sagrada i projectant-los pel·lícules religioses. En general tots deien que volien assistir millor a "la missa de la Gna. Immaculada" que la que celebrava el sacerdot. Tenia molta molta per entretenir els nens.

Els habitants de Canet van sentir molt que hagués de marxar, era molt estimada de petits i grans, i entre les mostres d'afecte va rebre com a record una bonica ceràmica de la Mare de Déu de la Misericòrdia, Patrona del Maresme.

El 1984 va estar destinada a la comunitat de Sant Feliu de Codines, per fer-se càrrec de la Residència d'Ancians "Agustí Santacruz", tasca molt diferent de la que havia realitzat fins aleshores. Segons manifesten alguns testimonis, ella es va lliurar a aquesta nova activitat amb il·lusió i vocació de servei moguda per una gran força interior que en tot moment va demostrar en benefici dels residents. Des de la seva condició de religiosa va destacar com a persona de fe, atenta a les necessitats dels altres, convençuda i posant en pràctica la Bona Nova de Jesús.

A l'agost de 2002 la germana Immaculada va anar destinada a Girona Pont Major. Anava retirada de l'activitat que havia portat fins aleshores i es va encarregar de la porteria i de treballs d'infermeria, com tants anys havia realitzat. Quan els nens se sentien malament o s'havien fet mal acudien sempre a la germana Immaculada; a ella li agradava molt relacionar-se amb els alumnes i professors. També col·laborava en els treballs comunitaris.

Fins l'estiu de 2012 va poder gaudir de les vacances amb la família, a la qual estimava molt i per la qual era corresposta, trucant-la sempre en dades importants. Va ser visitada algunes vegades per nebots i una de les seves germanes va passar uns dies amb ella. En d'altres ocasions preguntaven a la comunitat pel seu estat de salut.

A poc a poc la nostra germana Leonila va anar perdent facultats i al juliol de 2014 fou destinada a la comunitat de Vic Infermeria per poder donar-li l'atenció que requeria el seu estat de salut. En aquesta nova comunitat, durant un temps, encara va seguir els actes comunitaris, però últimament l'havien d'ajudar en tot. Les últimes setmanes es va agreujar el seu estat de salut per una insuficiència respiratòria i cardíaca que es va desencadenar en la seva mort.

El Senyor va venir a buscar-la el dia 12 de juliol de 2017 per portar-la al seu Regne d'Amor i de Pau, tenia 92 anys d'edat i 65 de vida religiosa. Que des del cel intercedeixi per totes nosaltres.

Reposi en pau.

* * * * *

Gna. Paula Benita Gómez Bueso

La Gna. Paula va néixer a Torrejoncillo, província de Càceres, el dia 4 de gener de 1937. Els seus pares, Pedro i Maria Sacramento van tenir quatre fills: un va morir a l'edat de dos anys i Paula, Francisco i Antonio que el van sobreviure. Tots ells van ser educats en un ambient culte i de fermes conviccions religioses cristianes. Els seus avis materns van tenir un fill i vuit filles, les tres menors optaren per la vida religiosa: Paula i Encarnación, Dominiques de l'Anunciata i María Luisa, Germaneta dels Pobres. Això va fer que a casa seva, la Paula tingués una gran influència religiosa per la vivència dels seus pares i perquè es parlava molt de les seves ties; a més ella va fer els seus primers estudis en el col·legi que la nostra Congregació tenia en el seu poble natal, en un edifici al costat de la residència familiar.

Des de molt petita la Paula va destacar per la seva privilegiada intel·ligència i facilitat pels estudis. A la universitat de Salamanca cursà la carrera de dret i tenia intenció d'ingressar a la Congregació un cop finalitzada aquesta; però el mateix dia que tornava amb el seu flamant títol d'advocada, del qual se sentia molt orgullosa, el seu pare va morir a causa d'un infart i davant d'aquesta situació decidí quedar-se un temps amb la seva mare i ajudar-la en el comerç familiar que regien, almenys fins que els seus germans finalitzessin els estudis universitaris que estaven realitzant també a Salamanca. Durant aquests anys va aprofitar per donar algunes classes en els cursos de Batxillerat d'un centre Lliure Adoptat que hi havia al seu poble.

Els anys posteriors a la mort del seu pare foren molt dolorosos per a tota la família; als cinc anys va morir la mare i poc després el seu germà Antonio, d'una afecció cardíaca, el dia que complia 25 anys.

El 3 d'octubre de 1970 la Paula comença el postulantat a Santa Coloma de Gramenet (Barcelona), la primera professió a Vic Casa Mare el 8 de setembre de 1972 i la Professió perpètua el 10 de setembre de 1978, aquesta última en la comunitat de Barcelona Amílcar.

La Gna. Paula va passar gairebé tota la seva vida religiosa a Catalunya, a excepció del període de formació de l'Estudiantat, que el va fer a Madrid on realitzà estudis de "Regina Mundi". El 1993 va participar a Roma en un curs formatiu organitzat per la Congregació.

Li agradava l'estudi; el que havia après s'esforçava per ensenyar-lo als seus alumnes en les diferents escoles i instituts on va impartir classes.

Va estar destinada a les comunitats de Barcelona (Amílcar i Elisabets), Amer, Anglès, Girona Nord, Vic Infermeria i Col·legi, Ripollet, Canet de Mar i finalment de nou Vic Infermeria, ja retirada i amb inici d'Alzheimer.

En la major part d'aquestes comunitats es va dedicar a l'ensenyament, i en algunes d'elles va exercir els càrrecs d'ecònoma, secretària i animadora de pastoral; especialment a Ripollet. Participà molt activament en la pastoral i catequesi parroquial i animació dels cants a la litúrgia, tenia molt bona veu. En el cas de la primera destinació a Vic, a més de col·laborar en el col·legi, ajudava a la Infermeria on estava retirada la seva tia Paula, a la que estimava com a segona mare. A Canet, ja jubilada, va seguir ajudant a la porteria i en les tasques comunitàries, aquí es va posar de manifest una pèrdua de memòria progressiva que va aconsellar assignar-la a la comunitat de la Infermeria de Vic. En aquesta comunitat encara participà durant anys en els actes comunitaris i en fer companyia a les germanes més limitades; però poc a poc, a causa de la malaltia que patia, va anar perdent possibilitats d'expressió, mentals i de mobilitat, quedant supeditada a una cadira de rodes i reclosa en un llit en els últims mesos.

El dia 8 de juliol de 2017 una embòlia va agreujar el seu estat general, amb poques esperances de vida; va estar acompanyada pel seu germà i cunyada, i contra pronòstic, es va donar una millora que feia pensar que la superaria. Sis dies després li va repetir una altra embòlia que l'afectà de forma general, quedant-se en estat de coma; en tot moment va estar acompanyada de la seva família i de les germanes de la comunitat. La tarda del 17 de juliol el Senyor la va cridar a gaudir plenament de la seva Glòria. Tenia 80 anys d'edat i 44 de vida religiosa

Prèviament a la seva mort va rebre el Sagrament de la Unció dels Malalts, i el Fr Vito T. Gómez, present a Vic acompanyant el grup de Gnes. en el curs de Carisma, va donar li l'absolució general i la Benedicció apostòlica; també les germanes del curs, el dia de la Mare de Déu del Carme, van demanar cantar-li la Salve, a elles ens unírem les Germanes de la comunitat, encomanant-la a la misericòrdia de Déu, de la nostra Mare, de sant Domènec i del nostre Fundador, sant Francesc Coll.

Cal destacar l'amor que la nostra germana Paulita va sentir sempre per la seva família i els llaços d'unió entre tots els seus membres, de manera especial amb el seu germà Francisco, la seva

cunyada Eugenia i els seus nebots, que corresponien amb mostres d'afecte, l'acollien a casa seva als anys que encara podia anar de vacances, la visitaven amb freqüència i s'interessaven pel seu estat de salut, trucant per telèfon a la comunitat quan ella ja no podia expressar-se a causa de la malaltia.

Que la nostra Gna. Paula, des del cel, intercedeixi per tots els que a la terra l'hem estimada.

* * * * *

Gna. Lola Arnaldich Betriu

La Gna. Lola va néixer a Lleret província de Lleida, el dia 4 de novembre de 1929.

Els seus pares en Manel i la Concepció formaren una família cristiana que va influir en la seva decisió d'entrar a la congregació de les filles del Pare Coll, Dominiques de l'Anunciata.

Ingressà en la Congregació el 9 de setembre de 1947 als 17 anys a la ciutat de Vic, on féu la seva primera professió el 8 de març de 1949. Professà perpètuament en aquesta mateixa ciutat el 3 de març de 1955.

Va cursar la carrera universitària, filosofia i lletres, a la República Dominicana juntament amb altres germanes.

Va estar destinada a Manresa, Burceña, Juneda, Lleida – Anunciata, Borredà i Sant Feliu de Codines. També va exercici com a directora de BUP a l'escola dels Frares Caputxins a Les Borges Blanques – Lleida. Era gran la seva vocació d'educadora i se sentia feliç fent classe de filosofia. Sovint parlava de la seva estada al col·legi de Burceña i Lleida on es va sentir molt estimada tan a nivell de professors, d'alumnes com de les famílies.

Les amistats que ambdós centres creà s'han anat fent presents en els diferents destins que ha tingut, fins i tot essent ja jubilada. Així, doncs, podem dir d'ella que era una dona sociable i senzilla en el seu tracte amb tota la comunitat educativa.

Dona religiosa, amant d'una extensa cultura, qualsevol tema es podia tractar amb ella: social, polític, eclesial..., tenia passió per la lectura de temes seriosos i científics, així com la lectura de

dos o tres periòdics al dia, la seva taula de despatx i la seva habitació eren un cúmul de retalls de variades revistes.

Dona de fe, oberta al canvi i amb un gran sentit pràctic a l'hora d'actuar en la Comunitat. Estimava la Congregació i assumia les limitacions que se'n podien descobrir confiant en Déu, com a amo de la història humana.

Una vegada jubilada passà a ser Priora de la comunitat de Borredà. Allà va saber crear un ambient de molta fraternitat, acceptant cada una de les germanes tal com eren, i mantenint una actitud de servei com a una més de la comunitat.

Tancada ja la casa de Borredà, l'agost de l'any 2014 passà a formar part de la comunitat de Sant Feliu de Codines, on dedicà part del seu temps a les persones grans de la residència Agustí Santacruz, sobretot amb una actitud d'escolta i de comprensió. També va col·laborar a l'escola fent algunes classe de reforç.

Es dedicà amb sol·licitud, entusiasme i tendresa en tot el que feia: Acompanyar als residents, ensenyar cançons i activitats apropiades a la seva edat. Prodigava estimació a tothom, demostrant tendresa maternal com apòstol incansable en tot moment.

En les seves pregàries mostrava una gran devoció a la Mare de Déu demanant en tot moment el seu ajut i intercessió.

Les seves limitacions, totes més o menys les sabem, però creiem que Déu Pare sabrà comprendre des de la seva arrel més profunda, el per què de les seves reaccions, i l'acollirà en els seus braços, com a un del seus fills creat per Ell.

Les que l'hem coneguda i estimada, alegrem-nos de la seva partida vers el trobament amb el qui fou el centre de la seva vida, Jesús, que prometé la resurrecció als qui creguessin en Ell.

Un nou membre de les Dominiques de l'Anunciata, pregarà per la Congregació davant la Trinitat. Gràcies siguin donades a Déu per tot.

La Gna Lola ens ha deixat per anar a la Casa del Pare el dia 22 de juliol de 2017.

Tenia 87 anys d'edat i 68 de vida religiosa

* * * * *

FAMILIARS DE LES GERMANES DE LA PROVÍNCIA

- Mare de la Gna. Argelina Àlvarez Sastre, de la comunitat de Manresa.
- Nebot de la Gna. Esperanza Martín Barriouso, de la comunitat de Barcelona- Horta.
- Pare de la Gna. Maribel Padernilla Palomar, de la comunitat de San Carlos City.
- Germana de la Gna. Maria Farràs Rovira de la comunitat de Súria.
- Cunyat de la Gna. Regina Ramos Manaoat, de la comunitat de San Carlos City.
- Germana de la Gna. Elena Torollo Vicente, de la ctat. de Sta Coloma de Gramanet.
- Germà de la Gna. Ana M. Gamen Ruiz de la comunitat de Sta. Coloma de Gramanet.
- Cunyada de la Gna. Marina Freixa Suñer de la comunitat de Vic Infermeria.
- Pare de la Gna. Mercedes López Rodríguez de la comunitat de Sant Feliu de Codines.
- Mare de la Gna. Dolores Perales Sanchis de la comunitat de Barcelona – Sant Andreu.
- Germana de les Gnes. Esperança i Mercè Muntades de les ctats de Vic- Infermeria i Puig d'Olena.
- Pare de la Gna. Ngô Thị Kim Thu (Maria) de la Comunitat del Vietnam.

LA MORT NO ÉS RES (San Agustín de Hipona)

La mort no és res: jo tan sols sóc a l'altre costat.
 Jo soc jo, vosaltres sou vosaltres.
 El que he estat per vosaltres, ho seré sempre.
 Anomeneu-me pel nom que sempre m'heu anomenat.
 Parleu com sempre ho heu fet: no empreu pas un to diferent,
 ni solemne ni trist.

Continueu rient del que ens rèiem junts.
 Reseu, somrieu, penseu en mi.
 Que el meu nom sigui pronunciat a casa nostra
 com sempre s'ha fet, sense èmfasi ni angoixa.
 La vida significa el que sempre ha significat,
 l'eix és el que sempre ha estat, el fil no s'ha trencat.

Per què estar fora del vostre pensament,
 simplement perquè soc fora de la vostra vida?

Jo us espero. Jo no soc pas lluny,
 just a l'altre costat del camí.

En itinerància

GERMANES

Beneta Amor Suñe

Carmen Baraldés Portell

Elena Clos Casadevall

Virtudes Cruz Puertas

Lucía García Ogando

Antonieta Gil García

Piedad Gil García

Nellie Lamcis Pakia

Ana Mª Mateu Palou

Pilar Muñoz Marro

Esperanza Muntadas Tañá

Enriqueta Orrit Sant

Rosalia (Assumpció) Palau Arbós

Visitación Peña Peña

Presentación Robles González

Teresa Soldevila Domingo

Concepció Vergés Orriols

Mª Dolors Viladot Alsedà

Josefina Viladrosa Vidal

Carmen González Robles

Angela Fdez. Blanco Solís

DE LA COMUNITAT DE

Maó

Prats de Lluçanès

Girona - Pont Major

Barcelona – Elisabets

Valràs - Plage

Girona - P. Coll -

Girona - Pont Major

Estudiantat de Quezon City

Guissona

Canet de Mar

Prats de Lluçanès

Gombrèn

Barcelona - Elisabets

Sant Feliu de Codines

Puig D'Olena

Girona - Pont Major

Prats de Lluçanès

Prats de Lluçanès

Sant Vicenç de Castellet

Maó

Prats de Lluçanès

A LA COMUNITAT DE

Sant Feliu de Codines

Manresa

Girona- P. Coll

Vic - Infermeria

Maó

Vic - Infermeria

Girona - P. Coll

San Carlos City

Navarcles

Gombrèn

Vic - Infermeria

Vic - Col·legi

Vic - Infermeria

Canet de Mar

Vic - Infermeria

Girona - P. Coll

Barcelona - Elisabets -

Barcelona - San Andreu

Maó

Província Sta. Catalina

Barcelona- Elisabets (permís)

NOMENAMENT DE PRIORES TRIENNI 2017-2020

La priora sea en la comunidad vínculo de comunión en la búsqueda fraterna de la voluntad de Dios y promueva la participación activa de todas las hermanas compartiendo responsabilidades. (NL n. 499)

COMUNITAT

Barcelona Elisabets

Barcelona-Horta

Barcelona – Sta. Úrsula

Canet de Mar

Cerdanyola del Vallés

Ferrerries (Menorca)

Gombrèn

Guissona

Manresa

Maó

Montcada i Reixac

Pineda

Salt

Sant Feliu de Codines

Sta. Coloma de Gramanet

Vic - Col·legi

Vic- Infermeria

GERMANES

Eulalia Vivet Miralpeix

Juliana Mudarra Gispert

Mª Isabel Andrés Fernández

América Prada Blanco

Francisca González García

Antonia Media Moreno

Trinitat Alberich Esteve

Gloria Gómez Calvo

Montserrat Umbert Ausió

Josefina Viladrosa Vidal

Milagros Vegas Martínez

M. Teresa Matilla Díez

M. Purificación González López

Mercedes López Rodríguez

M. Lourdes Arrasate Fortuny

M. Angeles Fíguls Macià

M. Núria Cuéllar Vinaixa

COL.LABORACIÓ

ACTE DE RECONeixAMENT A

LA TRAJECTÒRIA PROFESSIONAL

El passat 7 de setembre va tenir lloc l'acte d'agraïment a la trajectòria professional dels educadors de les nostres escoles FEDAC que s'han jubilat durant aquest darrer curs 2016-2017.

Sóc la Conxita Campos de FEDAC Castellar, vaig ser alumna, mestra, directora, titular i també mare de dos fills que van ser alumnes de l'escola. La meva filla nascuda el dia del P. Coll, per tant crec que estic predestinada a formar part d'aquesta gran família.

La Marta em va demanar que digués unes paraules en nom de totes les persones que ens jubilem. Aquest escrit està fet des dels sentiments, espero que us hi sentiu identificades.

PRIVILEGI. Segons el diccionari, privilegi és tot allò que se li concedeix a algú i que el fa gaudir de situacions i avantatges que altres no tenen. I començo així, perquè considero que avui en trobem aquí plegades, unes persones que ens poden considerar privilegiades. Alguns d'aquests privilegis ens han estat donats i altres ens els hem guanyat a pols.

Diria que som privilegiats per ser aquí, una cosa que sembla òbvia però que no tots ho han pogut fer. Hem fet un bon camí de la vida que ens ha estat donada, hem pogut gaudir de les nostres famílies, tenim salut, un sou digne que ens permet viure... i tantes coses...

Però anem enrere... Som privilegiats perquè, segurament, la majoria de nosaltres vam tenir uns pares que, en uns temps difícils, van creure en nosaltres i, al mateix temps que ens ajudaven a complir el nostre somni, també complien el seu. Volien per a nosaltres el millor; que estudiéssim, que féssim coses interessants, que fóssim autònoms i, en definitiva, que fóssim feliços. Més encara, si érem dones i vivíem en pobles petits, aquest va ser el moment àlgid on les noies vàrem accedit a les universitats de forma més popular i es va començar un camí que ha estat fonamental per a la incorporació de la dona al món dels estudis i de la cultura.

Som privilegiats perquè hem pogut aprendre tota la vida. Jo, i segur que molts de vosaltres, il·lusa de mi, vaig pensar que estudiaria per ser mestra i poder ensenyar als nens, i resulta que ara, amb el temps, m'he adonat que sóc jo la que he après cada dia que he anat a l'escola. He après dels nens, dels pares, dels companys... Perquè aprendre és incorporar altres maneres de pensar, és posar-te en el pensament de l'altre, és deixar

de ser tu per adaptar-te a l'entorn, és tantes coses...! De fet, encara no hem acabat d'aprendre...

Com deia Paulo Freire: "L'educació no canvia el món, però si a les persones que canviaran el món". Nosaltres som dels que volem canviar el món.

Som privilegiats perquè ens vam trobar amb la gran família de les dominiques, en alguns casos ja com alumnes. No sé si s'ha fet mai aquest estudi, però estic segura que allà on hi havia escoles com les nostres, les nenes van continuar els estudi. Les germanes feien aquella tasca de cridar els pares, quan s'estava a punt d'acabar el curs i els deien: "Aquesta nena val per estudiar" i orientaven a les famílies i les convencien, si no ho estaven, perquè continuessin els estudis.

En altres ocasions, en aquesta gran família, ens hi vam trobar com a metres o treballadors en l'àmbit administratiu, neteja, manteniment... Vam compartir experiències amb unes germanes que havien fet una gran tasca en l'educació i en la convivència social dels pobles on residien. Elles van confiar en nosaltres per continuar el seu somni: accés a l'educació per a tothom des del rigor, l'estimació i el respecte a la persona.

Som privilegiats perquè aquestes germanes, en el seu moment, han estat valentes i humils, han fet un pas al costat, no enrere, i ens han acompanyat perquè nosaltres continuéssim la tasca que elles havien començat. Hem ocupat els seus llocs de treball, els seus espais, però elles ha estat generoses y han confiat en una generació de Metres que ens hem compromès a continuar la tasca del P. Coll.

I per últim hem estat privilegiats perquè vàrem començat tenint companys i hem acabat fent amics per a tota la vida i perquè un Equip de Titularitat s'hi deixa la pell cada dia perquè les escoles funcionin i tinguin prestigi i reconeixement en el món de l'educació. També ens podem considerar privilegiats perquè se'ns reconeix la nostra aportació i estima a les escoles, durant aquests anys. Aquest acte així ho demostra. I som privilegiats perquè tota la feina que vàrem començar, amb il·lusió i passió, la continuen uns magnífics equips directius, mestres, administratius i pares, a les escoles. Això ens omple de satisfacció. Les nostres, perquè sempre les sentirem com a nostres, les nostres escoles funcionen!

Ara companys, comencem una nova vida, però no ens hem d'espantar, només ens jubilem, no estem desapareguts continuem tenint un gran potencial i, d'alguna manera, estem obligats a retornar tots aquests privilegis a la societat. Tenim l'obligació de continuar aprenent, de mantenir-nos en forma i fins i tot de fer goig, per no donar feina als nostres fills, de participar en entitats de les nostres poblacions, de fer algun tipus de voluntariat, d'ajudar a l'escola, si ens necessita, d'ajudar els fills, de donar-nos capricis... i infinitat de coses! I tot això, des de la paciència que ens ha donat els anys, la voluntat de servir els altres que sempre hem tingut i la bondat que és la base de l'educació de les dominiques. Com diu la Begoña Arangueren: **"La bondat es la**

expresión màxima de la inteligencia” . Crec que aquesta seria una bona fórmula per continuar sent feliços.

Jo us faig una proposta, a la qual m'hi he apuntat. A partir d'ara, he canviat el “hashtag” tan ben trobat de les nostres escoles, “Passió per Educar”, per un altre que diu: **“Passió per Viure”**. Bona jubilació!

Conxita Campos (Professora de Castellar del Vallès)

HERMANAS DOMINICAS DE LA ANUNCIATA

Provincia San Raimundo de Peñafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat